

maj 2012

Karibi 2012

Odvetrni otoki

1. maj 2012, torek

Antigua

Danes je po svetu praznik. Praznik dela, Labour day. Samo ne tudi tukaj. Tukaj se dela. Kolikor se pač sploh na Karibih dela. In se počiva naslednji ponedeljek. Škoda je skuriti en dan za praznik sredi tedna (ali bog ne daj, celo čez vikend). Ne, v ponedeljek mora biti, če je praznik. In tako je Labour day na Antigui prvi ponedeljek v maju.

Dopoldne privesla Tomaž in skupaj najprej popijeva kavico, nato z njegovo žico nekako spraviva štrik okoli polža, sledi proslava uspešnega popravila in na koncu še malica. Kot se za delovnega človeka na tem koncu sveta spodobi. Na malici in klepetu se nam pridruži še Lili in ura je več kot dve, ko se z Vesno končno odpraviva na ogled otoka. Ko sem Lili in Tomaža spraševal, kaj se tukaj da videti, mi povesta, da pravzaprav nič. Glede na to, da sta bila že velikokrat na Antigui in da sta konec koncev na tem otoku že vse od prečjenja Atlantika, bi ju lahko imel kar za staroselca. Ona dva bi že morala vedeti. No, pa na bus in v St. John's. Klasična Karibska pokrajina bolj sušnih otokov z bolj ali manj razlupanimi hišami res ni kaj posebno za ogledovat. V glavnem mestu greva na tržnico in potem malo naokoli. Kot bi bil na Grenadi. Le cene so precej višje, storitve, ki jih nudijo, pa čisto nič. Takole na hitro: cene so višje celo kot v Franciji na Guadeloupe. Pa je Guadeloupe povsem nekaj drugega, če primerjam urejenost in razvitost. Guadeloupe je Francija, tole je pa, no, recimo Makedonija. Preverim še v Lonely Planetu in tudi tam mi ne znajo nič svetovati. Kakorkoli, počasi bo treba nazaj. Še v King Roti skočiva in - prvič po Tobagu spet naletiva na odličen roti. Enega vzameva s conchi in drugega s shrimp. Še pijača in vse skupaj naju stane slabih 15 dolarjev. To je v redu. Vesna poslika še "oštarijo" in via Mala.

Prižgat sidrno luč in nato na koncert Ky-Mani Marleya, sina bolj znanega Boba Marleya. Je pa na poti tudi oštarija z znanjem slovenščine. Preverimo, če res in nato dve uri klepetamo. Tudi Pirančanka, ki že pet let živi tukaj nama ne zna svetovati, kaj bi lahko videla na otoku. Nič ni, pravi. In doda, da je glavna prednost tega otoka, da ni treba kaj veliko delat. S tem se strinjam. Še en pomemben podatek nama da. Čeprav se naj bi ljudje začeli na koncertu zbirati ob petih in naj bi se koncert začel ob šestih, se ne bo pred deseto.

Ob devetih, ko le pricapljava tja in preveriva situacijo, vidiva kako prav je imela. Na odru je ena predskupina, ki žaga disko ritme. Vesno to spomni na mladost in je takoj v prvih vrstah, jaz si pa le ogledam go-go plesalke, ki so luštne in lepo mešajo, potem pa v boj mirne kraje. Je pa vsaka plesalka s piksno pira v roki, glavnega sponzorja zabave. Očitno so tu zato, da delajo reklamo in ne zato, da bi zabavale publiko. To je pa tudi vse. Mislim, da bi se lahko bolj vklopil v zabavo, če bi kaj spil ali celo pokadil. Pa nisem. In če bi imel štirideset let manj. Sledi (daljša) pavza in potem pride na oder glavna zvezda večera. Res je zvezda. Vsaj obnaša se tako. Odpoje nekaj fotrovih komadov (ki vsaj meni niti niso preveč všeč) in nato poskuša zagreti publiko, ki razen v nekaj vrstah pod odrom (kamor so se sedaj z odra preselile one najete punce s piksnami in zastavicami Carib piva) ne doživi nekega večjega uspeha. Po dobri uri (halo?!) zadevo zaključijo, sestopi z odra, kjer ostanejo vsi njegovi muskontarji. Sledil naj bi klasični bis ali pa dva. Pa z njim skupaj odide še publika. Brez aplavza! Skupina se nekaj časa še zmedeno prestopa po odru, kar ne vedo, kaj bi. No, prepustijo se toku dogajanja in odidejo še oni. Legenda živi?

Posadka Herona vesla nazaj na svojo barko

Oštarija kjer govorijo slovensko,hrvaško,Pirančanki ustreza življenje na Antigui

Voditelj Antigie z ananasom na levi in desni strani

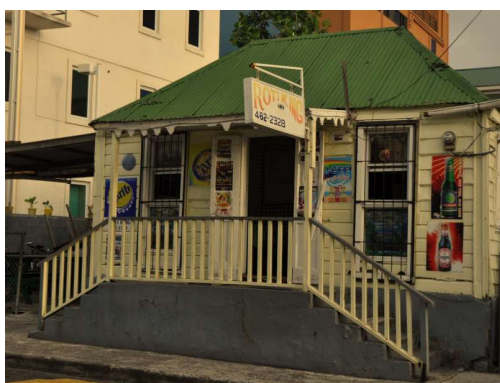
ohranjeno je veliko starih stavb v St.Johnu (na sliki muzej)

otroci v šolskih uniformah

prijazno na okensko steklo napisano posvetilo gostom

odlični Roti King v St.Johnu !

na cestah dobiš vse:od hrane do DVD

vožnja z malo večjim busom

koncert v English Harbourju

angleški jadralci so očitno popili malce preveč ruma

Ky Mani Marley ... sicer je stalno govoril: kakršen oče, tak sin samo žal on le senca očeta

2. maj 2012, sreda

Antigua

Drugi dan praznika v Sloveniji. Vsaj še letos. Ni nama potrebno skenirati mailov, kar je lepo. Zanimivo, samo sva bolj vezana na slovenske praznike, kot na lokalne. Na lokalne sva toliko, da ne moreva delati vsak dan mejnih prehodov, na kaj drugega pa ne vplivajo dosti.

Ne da se nama v pekarno po kruh, pa ga spečemo. Vesna ga speče. Tomaž sicer pride naokoli z vprašanjem, če nam ga on prinese iz pekarnice, pa sva ravno pojedla zajtrk. Prepozno. Zato se mi je pa takrat strgala sidrna špaga. Bila je že hudo načeta in bilo je samo vprašanje časa, kdaj se bo to zgodilo. Drgne se v sidrno verigo in ostalo železje na kosniku in to ima seveda posledice. Pa se Tomaž takoj ponudi, da mi lahko da kos gasilske cevi za zaščito. Razlog, da se odpeljem do njega. In potem se malo zaklepetamo. Jasno, morala sva izmenjati tisoč in en tehnični detajl različnih rešitev na barkah. Moram priznati, da so me nekatere njegove kar navdušile. In ob tem popijeva še kako pivo in - panika! Ura je popoldan.

V dingija, po Vesno in na obalo. Vesna z računalnikom, ker net na morju dela obupno počasi. V Dockyardu dela malček boljše. Sedimo direkt pod anteno in zgleda, da se naša mašinka lažje tepe za prostor pod soncem - za slot v wifi signalu, torej. Pa se srečamo s Tomažem in spet malček poklepetamo in potem vsak po svoje. Ura je že noč, ko nekaj malega pojeva kar na štantih in potem na barko. Dan je pod streho.

Nelsonova postelja

stara pekarna-danes verjetno samo še prodajajo zanič kruh!

Tshirtov kolikor hočeš povsod ...vse na isto varianto

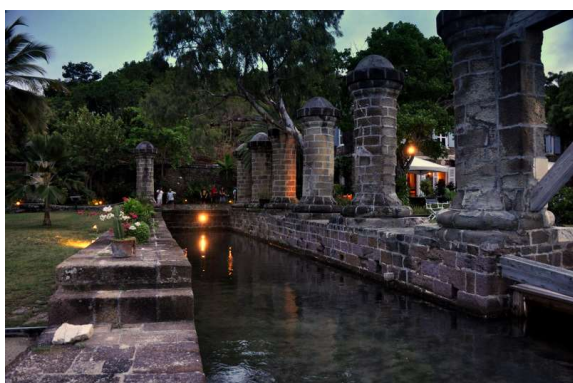
nekaj ostankov še iz starih časov

diamanti so večni

stari dok

tukaj so menda dvigovali ladje

seveda je delno restavrirano

otok sonca in morjaregisterska tablica avta

Tomaž in Tone hudo resno bereta table pri dokih

pa še oldtimerski videz-to je na vseh razglednicah

pa še ena od včerajšnjega koncerta:dečve reklamirale Carib pivo in fajn mešale na odru :)

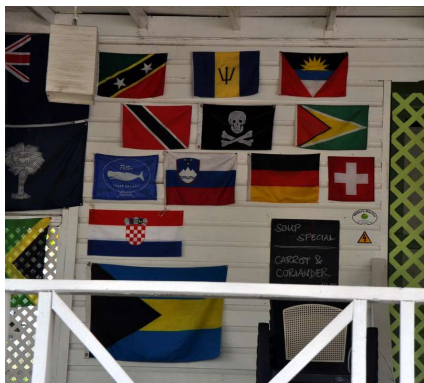
3. maj 2012, četrtek

Antigua

Ob dveh ponoči me zbudi telefon. In potem sem na mailih in telefonih kaki dve uri, ko končno spet spim spanje pravičnega. Kasneje je mir. Net nama dela do pol enajstih in to je dovolj, da naložim pilota za Bahame. Stran vrženih 5 evrov. Tako zgleda na prvi uč. Prva stvar, ki jo preberem je, da je vstopna taksa za nas (ki spadamo med velika plovila, hic!) tristo dolarjev. Za tisti dan ali dva, kolikor bi se spotoma ustavila na enem od otokov. Če se sploh bi. Kar je preveč, je preveč. No, bom še kje preveril, da ne sklepam na podlagi ene same informacije.

Potem greva na obalo na zastonj net, da Vesna dokonča upload fotk. In naprej k Pirančanki, preveriti je potrebno, kaj dela slovenska zastava še na eni oštariji. Njena je, prejšnjo sezono je tam delala. In še špencir do (neprijazne) pekarnice in (neprijazne) čendlerije. Sindrom BVI? Preveč gostov? Bomo pa kje drugje kupovali, saj niso edini.

Še klepet z Tomažem in Lili in izplujeva. Do prvega zaliva sva namenjena na sidranje. Pa si premisliva. Roli je. Pol milje dalje je naslednji. Tudi ta je roli. In greva naprej. In po ogledih še nekaj (roli) zalivov se končno sidrava. In po nekaj minutah odsidrava. Preveč je roli. Končava pred Jolly Harborjem v gužvi še z drugimi barkami. Ampak. Tudi tu je roli. Pa še gužva. A-ja-ja-jaaaah! Ko bi ostala, kjer sva bila, bi vsaj spala v redu, čeprav je voda zame neprimerna za kopanje. Tole tukaj pa ni ničemur podobno. Kot pred leti na Costi del Sol. Nocoj spanec ne bo prijeten.

še ena oštarja v tej vasici s slovensko zastavo

prvi zaliv za sidranje - vendar preveč roli ...

zaliv posejan z neko vrsto agav

prav hecne so te rože

4. maj 2012, petek

Antigua

Ponoči ni bilo telefonov, bilo je nekaj hujšega. Rolanje. Sidrišče pred Jolly Harborom je obupno. S svitom ga zapusti kar nekaj bark. Midva vztrajava in bentiva, greva v marino po nafto in vodo in spotoma še po hrano in v čendlerijo. Počakati morava, da se vse skupaj odpre. Vetrja je danes malo, v marini, kjer prevladujejo vile z lastnimi privezi, je še toliko bolj mirno. No, tukaj jasno tudi ni vala, ki se zunaj vali od ne vem kje.

Pa natočiva nafto in vodo. In nimam pojma koliko sem jo natočil. Ok, v galonah vem, samo ne vem kakšne galone so to. Pri gorivu se mi vse skupaj bolj sklada z imperialnimi, pri vodi pa z ameriškimi. Nimajo valjda različne galone za različne tekočine? Jezen sem nase, da jih nisem vprašal. Pa saj je konec koncev vseeno, (drago) gorivo je meni v prid, (poceni) voda pa njim. Če so se pri gorivu zmotili v svojo škodo za petdeset-ali-toliko dolarjev, v redu in če so me pri vodi nasrali za en dolar, ga naj kar imajo. Čendlerija tudi ni naredila posla z mano, petino dražja je kot tista v St. Maartenu, ki mi je itak spotoma postanek. Tudi najboljša trgovina za hrano na Antilih je le blede senca Carefoura iz Guadeloupa. No, razen v cenah, te so vrhunske.

Tukaj res nisva kaj veliko pozabila in lepo jadra gor in v Deep Bay. Druga pesem. Miren zaliv ob prijetni plaži (sicer s socialističnim hotelom v ozadju, pa ni strašno moteč, ker gostov praktično ni). Tako smo lepo zasidrani skupaj še s tremi drugimi barkami in popoldne mine v branju in kopanju.

naselje hiš Jolly harbour

stopiš iz hiše direktno na barko ...

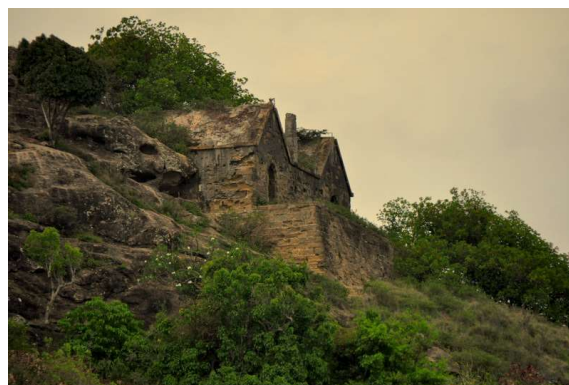
zelo lepo urejeno naselje

nekateri skoraj zaprejo prehod med ulicami, ker imajo tako veliko jadrnico

zaliv Deep Bay - za hribom pa kruzerca pelje :)

na vrhu hriba pa ex trdnjava ... to greva jutri gledati

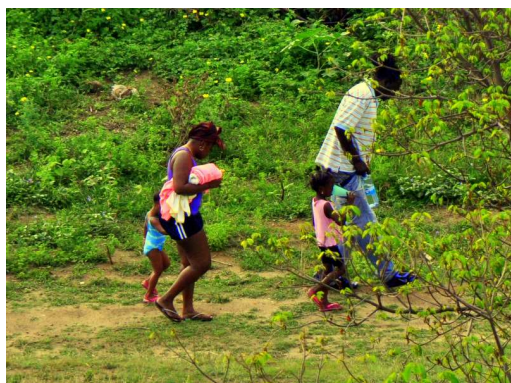
5. maj 2012, sobota

Antigua

Noč pa... Katastrofa! Spanja skoraj nič. Pa ni bilo vetra, ni bilo valov. Ok, enkrat je bil dež in je bilo potrebno zapreti okna. Na to sem že navajen. Samo sinoči je bilo še vse kaj drugega. Najprej nam je vsem sidranim v zalivu vzela spanec gusarska ladja. Niso bili sicer gusarji tisto, kar je bilo strašljivo, ampak njihov HiFi. In potniki, ki so s svojim vriskanjem včasih celo preglasili kilovatno ozvočenje. Uvala Dance iz Dalmacije pred leti je bila nič proti temu tukaj. Če kaj znajo tile mojstri, potem znajo imeti muziko na glas. Ah, ja... In ko so dvignili sidro in izpluli (verjetno buditi še koga drugega v kak drug zaliv) in sem končno spet zaspal, me zbudi telefon. V soboto ob dveh ponoči! Pomota. Pa saj se ne bi javil, ko ne bi bil to nekdo, ki ga imam v imeniku. In če se znanec zmoti, pomeni, da vstanem, se javim, plačam dva evra za prejem klica in ... prekinem. In sem si mislil, da bo vsaj sedaj mir. Nak! V drugem delu noči v glavni vlogi nastopajo komarji! Vetra ni in tile fičfiriči si upajo leteti nad morje. Pa me bzzzzzz zbudi in maham z onim super-truper elektronskim muhotepcem in se po moji kabini vse bliska. Ko je konec bliskov zaspim. In me zbudi - bzzzzz. In se bliska in zaspim. In me zbudi bzzzz. In se spet na veliko bliska in spet zaspim. In me zbudi bzzzz...

Oddingirava na obalo in peš na bližnji grič, pogledat razvaline trdnjave in še bolj z višine malo pogledat naokoli. Pogled na St. John's je lep. In tudi pogled na Deep Bay z Malo, sidrano pred plažo s palmami, ni slab. Pa kopanje in - popravljanje. Kaj drugega, kot lajtunge za slano vodo. Tokrat je crknila pipa. Edina stvar še, ki je originalna. Malomarno je bila zmontirana in je bil električni kabel stisnjen, izolacija preščipnjena in - jasno kot beli dan - volk je naredil svoje. Ampak. Popraviti se da in sedaj je spet kot nova. Počakava še, da je konec naliva, iz dingija spustiva kakih 20 litrov deževnice in odmotorirava za Boon Reef na severnem koncu otoka. Pred Long Island, kjer se ustaviva in mislim, da bova tukaj preživela noč. Sama sva na sidrišču, Mala je sidrana na mivki in po ne vem koliko časa (če sploh kdaj do sedaj) na 2 m globine. Plato s to globino je velik nekaj sto metrov in pod nama so same morske zvezde. Na obali pa very upmarket hotel in oštarija istega ranga. Menda smo barkaši tam dobrodošli, če se le držimo dress code. Ampak. Tonček bo pa že raje vzel piksno piva iz svojega frižiderja, se zleknil v kokpit, si prižgal še pipico in užival v brezdelju, kot pa si nataknil srajco in kravato - in se na obalo odpeljal z dingijem.

Popoldne je deževni in internetno. V laguni pred hotelom loviva še kar hiter internet in sledi urejanje fotk in njihov prenos na dnevnik. Do kopanja nama v tem dežju ni. So pa zato po dveh dnevih z (mesnimi) rotiji na vrsti svinska rebrca, pečene banane in krompir. Po zelenjavni juhici. Kot v Sloveniji. No, skoraj. Tam ne poznamo krompirjevih banan. In tudi ne razno razne zelenjave, ki si ji nisva zapomnila imena in nama jo je pred dnevi prodala branjevka v St. John'su za štantom pod pobarvanim betonskim kipom ustanovitelja državnice, ki mu ob strani v bran stojita dva ananasa (običajno so to levi ali kakšne podobne zverine). Zelenjavo nama je prodala skupaj z recepti. Ok, recepti so bili zastonj in jih je pripovedovala z velikim veseljem. Še druge nakupovalke so se ji pridružile in naju v potankosti podučile, kako in kaj je potrebno početi z vso to raznoliko robo. Pa še po en kos tega in onega in tretjega so kar gratis zmetale Vesni v vrečko (nosil sem jo potem jasno jaz - vrečko, Vesna je hodila sama). Vse to je potem treba skupaj skuhati, da bo juha v redu, so zatrdile. In res je bila juha v redu! Hja, če se kdo zanima še za kaj drugega kot suvenirdžinijsko mestece za pomolom za kruzerice, hitro naleti na topel sprejem.

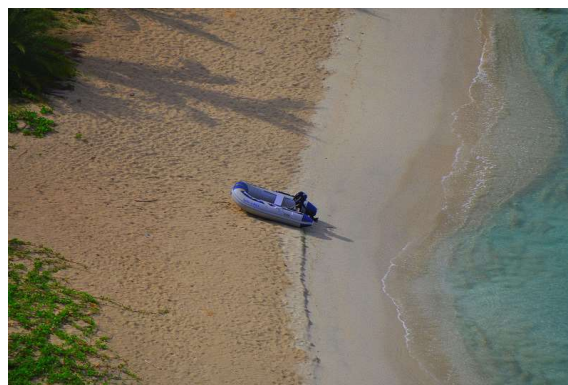
družinica gre na kopanje

Tone že na vrhu trdnjave, jaz za njim počasi

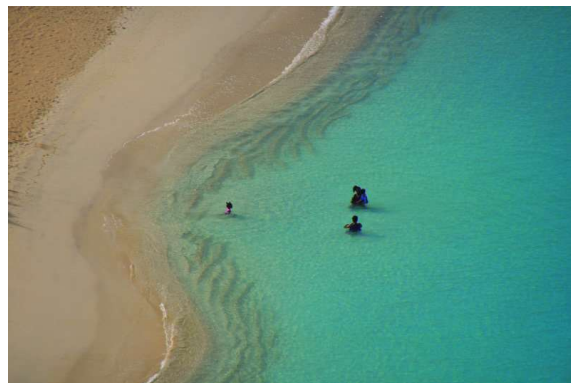
pogled na naš zaliv in Mala v ospredju

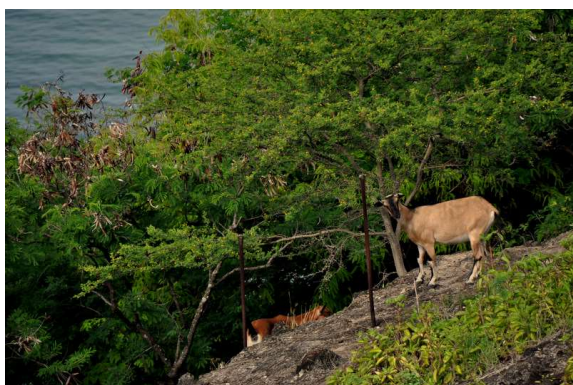
naš dingi nas lepo čaka

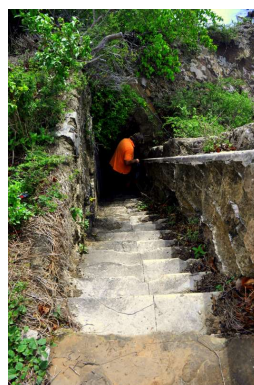
laguna na katero ima tisti social.hotel pogled

no, tista družinica se že lepo kopa ...

tudi koze imajo na tem otoku :)

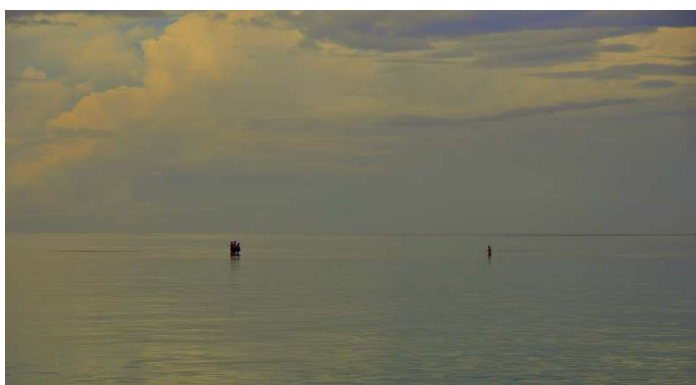
so kar strme stopnice iz trdnjave navzdol...pa že malo jih tudi manjka

pogled na obalo Long Islanda

dečva špalcira po morju

in potem cela grupa občuduje ?

prav kičasto je sonce zasijalo za finish

6. maj 2012, nedelja

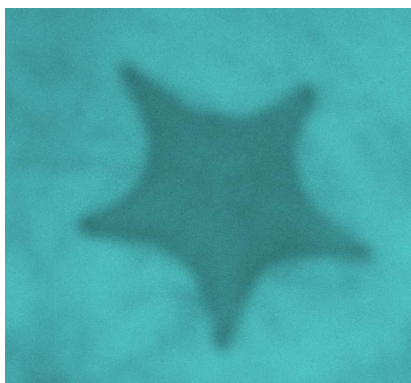
Antigua

Kako rad bi napisal, da sva se zbudila v prečudovito sončno jutro, sidrana pred neskončno plažo z belo mivko in palmami v ozadju. Pa ne morem. Dejstvo je, da že tretji dan dežuje. Prav tisti najbolj siten dež je, ki traja in traja. To niso nalivi, ki vsaj barko lepo operejo in potem je spet sonce. Za povrhu je pa še popolna bonaca, da niti na sosednji otok ne moreva. Ok, lahko bi odmotorirala teh trideset milj, pa nama to ne diši.

Odmotorirava pa zato kakih pet milj globlje za reef. Najprej do vasice Perham, pa naju v ničemer ne prepriča, zato na levo krug in do Great Bird Islanda. Na bojo. Mislim, da sva ujela edini dve uri prekinitve dežja danes. Vesna sicer odplava na bližnji otoček, je pa to plavanje v čisti bonaci in rahlem dežju. Jaz medtem zvežem chart plotter in VHF postajo, da bo le-ta v primeru distress klica avtomatično oddala tudi pozicijo. V celem letu se mi to ni dalo narediti, pa le štiri žice je bilo potrebno povezati med seboj. In žice so bile že potegnjene. Toliko o moji skrbi za varnost. Tako močno se zanašam na EPIRB, da se mi to ni zdelo pomembno urediti do konca. Hic!

Potem pa v dingija in na otoček. Naravni rezervat je, nad in pod vodo. Prvo, kar pade v oči je množica ptic. In množica glasov. Zelo glasne so, počutim se, kot bi bil sredi tropskega gozda in ne sredi morja. Tudi sicer je vegetacija prijetna za oko in kar je najlepše, ni umetna. Tukaj so palme in cvetoče rastline zrasle brez vrtnarja in brez umetnega zalivanja. In plaže z belo mivko niti ni potrebno omenjati. Edino, kar je delo človeških rok, so klopi in mize in roštilj, vse je postavljeno za javno uporabo. Pa na krajši sprehod po otoku. Celo kače vidiva (pa sem res nekje prebral, da jih na Karibih ni) in obvezne varane. V plitvem morju pa z dingijem skoraj ploviziva (ok, splašiva) skata konkretnih dimenzij. Želve pa itak ves čas plavajo okoli barke. Skratka - lepo. Se pa vse to dogaja - v dežju.

Po večerji si ogledava film o Gustavu Mahlerju in ko ga je konec, se začne nov. Tokrat v živo. Ob desetih zvečer, ko sem bil prepričan, da bova na tem osamljenem bojišču sama, se na sosednjo bojo priveže motornjača. Taka, s prižgano klimo in glasno družbo. In ob enajstih dobijo še obiske, kar na bok se jim veže še ena, manjša. Ah, ja...

ogromno zvezd pod barko

nekateri so splezale na najino verigo

zelo popularen šport na vodi

viseča mreža, ležalniki, kristalno morje....vse kar obljublja reklame

vasica Perham do katere nisva čisto mogla pripluti, ker je pre nizka globina

tile dve "rački" pa še vedno skupaj takole furajo...mi smo jih srečali že na Les Saintes, Guadeloupe...

Bird island-na tej plaži pokopališče conch-školjk, ki so jih verjetno ribiči odvrgli

prijeten zaliv

ptički si vedno najdejo prostor za počitek,boje so sploh priljubljene

na otočku Bird Island travniki z gosto travo ...

...cvetočimi drevesi....

...pa eno kačo sva videla.....

7. maj 2012, ponedeljek

Antigua - Barbuda

Danes je tukaj praznik, praznik dela. Nedelavnik torej. In jutro je temu primerno. Dežuje. Prav hitro se pobereva od sosedov s klimo in se zapeljeva do Long Islanda, tokrat v sosednji zaliv. Na net, na delo. Pa pravijo, da je danes praznik dela? In potem odmotorirava skozi reef, jadra gor in proti Barbudi. Vetra ni veliko (čeprav ga je neskončno več, kot prejšnje dni) in tako lepo plujeva s 2-3 Bf bočnega vetra z dobrih pet vozlov hitrosti. Barbuda ni daleč, popoldan bova tam.

In sva. Sidrava se v zalivu za Coco pointom pred (vsaj meni se tako dozdeva) zapuščenim luksuznim resortom. Neta ne bo, to je jasno in prvič v maju bo pel Inmarsat. Sicer pa, zakaj ga pa imamo? Sedaj še posebej, ko so mi v naročnino vsilili 10 MB podatkov. In naročnino primerno povišali, jasno. 10 MB je pa približno toliko, kot sem do sedaj tudi dejansko porabil, tako da drastično višjih računov samo zaradi tega ne pričakujem. No, bom po prečenju Pacifika bolj pameten.

Večerni film v kokpitu mine v nalivu. In dežuje še celo noč. To je že peti dan nenehnega dežja, sonca v tem času skoraj nisva videla. Prav morbidno. Po napovedih naj bi se vreme vseeno počasi popravilo in jutri naj bi bilo že bolje, od srede dalje pa spet sončno in ustaljeni pasatni vetrovi. Bomo videli.

...na bird islandu bujna vegetacija ...

kokosove palme imajo dostikrat prav hecne oblike debel

resort na coco point

kristalna voda z reefom

daleč naprej v zalivu se spuščajo črni oblaki

vendar v kljub dolgotrajnemu dežju, se ne damo: danes bo roštilj za večerjo in pika!

8. maj 2012, torek

Barbuda

Jutro je sončno! Končno. Ampak. Niti jutranje kavnice še ne spijsa, ko je že dež. Naliv tokrat ni hujši in zgleda, da se vreme res popravlja. Do konca dneva potem ni niti kapljice več. Čudovito. Najprej delo, potem kopanje in nato pospravljanje barke. Kar precejšnji del zaloga hrane roma v morje. Žužkoti. Mocar se je razbohotil po barki in je postal že prava domača žival. No, s takimi domačimi živali midva krmiva ribe. In danes se bodo dobro najedle. Če jejo pa še riš, moko, testenine in podobne dobrote, pa sploh.

Pozno popoldan pa še malo na obalo. Vesna je sicer plavala že preko dneva in se sprehajala po neskončni plaži. Sedaj grem še jaz. Moje stopinje so edine (od zadnjega dežja, danes zgodaj jutraj). Mala je nekaj časa tudi edina barka v zalivu in pravzaprav v celotnem okolišju, do kamor nese pogled. Privatni resort na obali je že zaprt (ni več sezona, odprejo ga spet decembra), tako da je idila popolna. Sicer pa je to za razliko od cenenege masovnega turizma v Mediteranu ali na kruzericah tukaj, nekaj čisto drugega. Kake tri kilometre dolg in širok rta širok pas palminega gozda z lastnim letališčem je samo za deset dvo ali tri apartmajskih bungalovov. Recimo, sto gostov pride na 6 km čudovite deviške plaže, eno oštarijo in eno letališče. Ja, tako se gredo tukaj, čisto drugače, kot smo navajeni od doma.

Zvečer se poleg naju sidrajo Avstralci na ameriški barki (z ameriškim lastnikom vred). Najprej nekaj popijemo in poklepetamo pri nas, potem nadaljujemo pri njih in za konec je večera. Noč bo lepa in prijetna za spanje, to se že vidi.

žužek oz žuželka, ki ima vse kar je povezano z moko: v morje letela pašta, moka.... matrim!

Mala sama v zalivu

naplavljeni ostanki koral

po plaži nasajene kokosove palme

malo dekoracije po parku resorta

delavci zabijajo okna in vrata preventivno zaradi hurikana

kegljanje na mivki...? si za to?

vsebinsko že pojedli ostale živalce ...

ko so park pospravljali, so očitno na kup zmetali kokose in iz kupa so začele rasti nove palme....kako je včasih narava nezahtevna in se bori za življenje

po dolgem dežju za spremembo spet prihaja

zlati sončni zahod....

pa še škrlatni na barki pa Tone in Avstralec testirata heineken :)

9. maj 2012, sredo

Barbuda

Še eno lepo jutro pred samotno plažo. Danes je spet sončno in vetra med pet in deset vozli, ravno prav sapice, da malo hladi. Avstralci se skopajo in odplujejo in spet sva sama. Šele popoldan pripluje in se sidra precej stran en katamaran. Takrat pa midva izplujeva. Do enajstih delava in zapravljava denar za satelitski link. Precej mailov imava in kar nekaj spama. Potem se Vesna loti hrane in - žužkov. Spet romajo paketi pašte v morje. Šoping na St. Maartenu bo izdaten, se mi zdi.

Popoldan se voziva ob neskončni peščeni obali, obkroženi s koralnimi grebeni. Na dvajsetih kilometrih nisva videla ene same žive duše, obala je pa ves čas kot iz pravljice: bela mivka in turkizno morje. Šele, ko se sidrava na zahodnem delu Barbude med dve drugi jadrnici (tole "med" pomeni, da je do vsake vsaj četrta milje), se nama zdi, da sva na eni opazila življenje. In še kako miljo stran je hotel, ki morda celo ima kakega gosta. Videti sicer ni nikogar, zato pa kmalu na heliportu za hotelom pristane helikopter, se čez nekaj minut dvigne in poleti nazaj proti Antigui. Zgleda mi kot menjava gostov.

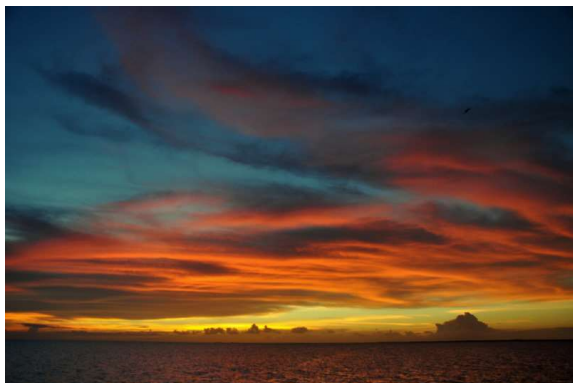
Sva malo računala, da bova ujela kak WiFi iz Codringtona, ki je sredi otoka, kake tri kilometre stran na drugi strani lagune, pa je signal prešibek. Nekaj se sicer povežemo, pa se ne da delati. Jutri bo tako še en dan na satelitu. In nocoj še en filmski večer.

na drugem koncu Barbude kjer je samo en mali hotelček

pa ena mala zaklenjena utica

pa še ena včerajšnja ...res prekrasne barve na nebu ...

10. maj 2012, četrtek

Barbuda

Vreme (spet) ni, kot bi si ga želela. Oblačno je in vetrovno. Ampak, jutro itak mine v delu, šele opoldne se uspeva skobacati v dingi in na obalo. Med sidriščem in vasico je ozek peščen pas in nato precej velika laguna. In vetra je toliko, da so valovi v laguni preveliki za naš dingi. In motor tudi ni dovolj močan za krepko miljo plovbe proti valu in vetru. Do kože bi bila mokra, če bi poskusila. Samo, kako naj prideva do naselja tam preko? Rada bi si ga malo pogledala in naredila clear out. Okoli lagune je morda deset kilometrov in od tega vsaj polovica po mivki in brezpotju. Ne bo šlo.

Četrť ure stran je hotel z lastnim pomolom in na njemu privezanim čolnom. Greva poskusiti. Hotel je odprt in celo dva gosta, starejši par, sta tam na dopustu. In v baru je tudi osebje. Njihov prevoz odpade, na žalost, pokličejo nama pa vodni taksi, ni panike. Samo, pobrati nas pa ne more na njihovem pomolu, to je privatna lastnina in taksisti sem nimajo vstopa. Nazaj, od koder sva prišla, morava. Ok, če ni druge. In spet rintava po neskončni plaži. No, taksist pride in naju odpelje. Vse štima in v Codringtonu sva suha.

Pa na turist office pobarat, kje živijo uradniki. Punca, ko naju zagleda, vstane in izdahne "follow me" še preden uspem odpreti usta. Očitno se nama že iz aviona vidi, kaj iščeva. Sva pa tudi edina bela. Tako črnega otoka še nisem videl. Niti enega belega prebivalca nima. Kakorkoli, punca je port authority in je na klepetu pri prijateljici iz turist biroja. Ko zaključi, mi v roko porine knjižico z načrtom vasice in pokaže kje je immigration in kje je customs. Bolj kot to mi je zanimivo dejstvo, da so uspeli napisati celo knjigo o Barbudi, ki premore eno vasico in nekaj resortov in ima dobrih tisoč prebivalcev. In čudovite neskončne plaže in ogromno ptic. In čisto nizek, peščen otok ima tudi talno vodo - celo najin vodni taksist se pohvali, da ima na vrtu vodnjak. Zanimivo! Sprehodiva se torej do policije in carine, pa si ogledava celotno glavno mesto otoka. Vključno s pristaniščem in letališčem. O majhnosti otoka največ pove podatek, da je carina v privatni hiši in teta na verandi mi pomaha, da naj kar odprem vrtna vrata in potem še ena in preko njene verande stopim do carinika. Pisarno ima v eni izmed svojih sob. Sicer pa, za eno ali dve barki dnevno res ni potrebe po upravni zgradbi. Glavno, da ima papirje in štemplje.

Malo še posediva v kafiču in poskusiva zapraviti zadnje i-sije. Te valute verjetno ne bova več potrebovala. In nato na water taxi in proti domu. Prijeten človek, tale taksist. Tudi moj pilot ga priporoča, celo njegova fotografija je objavljena. Veliko stvari nama pove in s klepetom nadaljujemo še, ko smo že zaključili s prevozom. Potem pa na dingija in na Malo. Še prej se ustaviva pri sosedih. Irec in Avstralka na poti iz Avstralije na Irsko. Zanimivo in poučno. Ian nama pove precej stvari, saj je eden redkih, ki je šel po poti, kjer namerava iti tudi midva. Le v obratni smeri. Preselimo se še na Malo, kjer skopirava pilota za Rapa Nui in nadaljujemo s klepetom pozno v noč. In pitjem piva, jasno. Poleg Rapa Nui je tema še Pitcairn, Panama, Francoska Polinezija in še kaj. Tudi fotografije sidrišč nama pokaže in jih izdatno komentira. Zelo koristni nasveti!

živopisane hiške v Codringtonu

šolski oddelki...v hiškah kar veliko otrok za tako malo prebivalcev

imigration office

customs ...kar v eni hiši

edina cerkev s živorumenimi rožicami posut travnik

nisem uspela zvedeti kaj prodajajo,ker je bilo vse zaprto

fotka najinega water taxista je tudi v Pilotu

kontrastne barve morja

podobna fotka je na prvi strani lonley planeta za Karibe

takole zdrobljene školjke so na plaži

plaža je kar roza barve zaradi školjk

najin taxist odhaja nazaj v svojo vas/mesto

11. maj 2012, petek

Barbuda - St. Barth

Ob šestih zjutraj izplujeva. Med reefi ne grem ponoči. Do St. Bartha imava 10 ur, do Sint Maartena pa 12. Clearance imava za slednjega, samo mislim, da ne bo panike, če se ustaviva prej. To je konec koncev EU in tukaj ne komplicirajo tako, kot na ostalih otokih. Vetrja je malo in še ta je točno s krme. Vala je pa kar nekaj. Jadra so več ali manj brez koristi, saj jambor močno opleta v vse smeri. In zato polniva akumulatorje. Morava imeti nek "pameten" izgovor za motoriranje. No popoldne se veter le dvigne na 5 Bf krme in lahko plujeva z genovo. Malo grem oddremat. Vesna pa ribe lovit. Lovi jih natanko deset minut in na barki je 80 cm dorada. Dauphin po francosko, Dolphin fish po angleško. Ena izmed izvedenk mahi mahija. In ribolovna sezona na Mali je po desetih minutah spet zaprta. Vsaj dokler ne pojeva, kar sva ujela.

Skrajšava pot in se ustaviva v Gustaviji na St. Barthu. Sidrišče je nabito polno, tudi ono, ki je precej stran od luke. Nekako le najdeva eno luknjo in potem na clearance. In glej ga glej čudo, luka je polna plovil, na obali pa šotori, štanti in muzika. Prišla sva na cilj dvajsete Transat regate in zmagovalca v cilju pričakujejo - jutri. Prime time! Če me turistične regate tipa Antigua Sailing Week ne zanimajo kaj dosti, je to čisto nekaj drugega. Transat je ena izmed klasik, podobno kot Sydney - Hobart ali Fastnet in tekma se odvija na enakih barkah. Bolidih, ki regatirajo preko Atlantika. In tekmovalci so profesionalni športniki. Kaj takega sem si od nekdaj želel videti. In tale prilika se je pojavila sama od sebe. Velja jo izkoristiti.

Ampak, to bo jutri. Danes je na sporedu ogled ridiculously expensive otoka. Francoska riviera v svoji najlepši inkarnaciji. Res ne paše na Karibe, to je čista Evropa. Francija. Sami beli. Tudi osebje v lokalih. Še band, ki špila ragge glasbo, je bel. In ozvočenje je naštimano po naše, ne po karibsko (govorim o glasnosti). Prijetno! In vse urejeno, kot iz škatlice. Drugič sem tukaj in drugič se čudim. Ampak. Tudi cene so francoske. Samo sva zvit. Vsaj misliva tako. Na tabli piše, da je mojito v času happy hour pol cene. Točneje, da dobiš dva za ceno enega. In naročiva dva, jasno kot beli dan. Pa še kar konkretna doza je to. In imava internet in zadevo ponoviva. Pa še enkrat. Vesna je že kar malo, no... čas bo za račun. Šest nama jih zaračunajo. Kako šest? Ekskjuzmua-msje-vot-is-d-mining-of-tu-en-uan? Iznt-det-tu-for-uan? Ou-nou-sr-det-is-tu-in-uan. Vi-kol-it-dabl-mouhito. A-ja-ja-jaaaah! Pa sva res pametna in res v nulo obvladava francoščino. Sledi sprehod do sosednjega lokala, picerije. Pice nisva jedla že od januarja in tele tukaj zgledajo čisto kul. Sicer pa, za ceno 16 evrov, kakšne pa naj bodo? Tako sva za dve pici in nekaj mojotov na St. Barthu v enem večeru pustila okroglih sto evrov. In na barki imava frišno ribo in avstralsko vino...

moja ribica :)

obvezne meritve

v Gustavii oder z glasbeniki

temu francoskemu kitaristu pa verjetno bolj ležijo šansoni - obrazček je že bolj za tako vrsto glasbe, kajne dečve?

urejena promenada, čiste ceste, urejen asfalt, pločniki ...
čisto nič karibsko

po njej se sprehaja, veseli mlado in staro ...

ti-ti teta, kaj delaš ?

mojito 2 en 1 = spila sem 3 take kozarce...sem jih kar čutila...

izredno veliko različic registrskih tablic za avtomobile ...

nekateri imajo prav zanimive poštna nabiralnike

tudi ceste so lepo označene

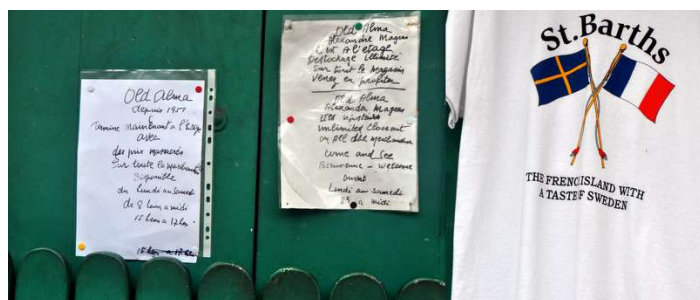

travnik v parku mesta ...

12. maj 2012, sobota

St. Barth

Danes je zame delovni dan. Ok, po zajtrku. In potem Vesna na obalo, malo v ogleda in malo v šoping. Nič kaj se ne dogaja, kar bi bilo za anale. Popoldan z dingijem skočim po Vesno, spotoma zvem za previden čas vplutja zmagovalca regate (jutri, nekje med drugo in četrto uro popoldan) in odločiva se ostati kar tukaj. Jaz sem pa z delom nekje na polovici in mi je precej vseeno, kje to počnem, Vesni se pa tudi ne premika v zaliv za ovinkom. Konec koncev (če naju ne spodijo) je Mala zasidrana v prvi vrsti za opazovanje jutrišnjega dogodka. Sledi odlična večerja. Dolphin fish v nežni holandski omaki s kuhanim krompirjem. Izvrstno. Še nekaj dela in ura je noč. Dan, ki res ne bo šel v svetovno zgodovino.

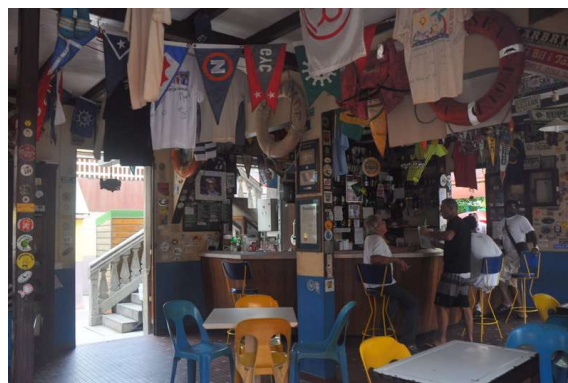
krneki krtako napisano, da je to štacuna ...

urejene ceste, veliko avtomobilov

najbolj obiskana oštarija v mestu-Le Select

pa še notranjost te stare oštarije, cenovno poceni za ta otok

pogled z vrha hriba na Gustavio

pa na drugi konec zaliva

na vrhu hriba plapolji francoska zastava ... da ne bi pozabili kje smo :)

tudi z vrha videti vse urejeno

na vrhu hriba rondo otoček s spomenikom-lovec pije iz concha ...

pogled na letališče z zelo kratko pisto

ampak tudi, če zgreši stezo, je še plaža in morje z nizko globino :)

Mala slikana z vrha hriba - zalivi so polni bark

13. maj 2012, nedelja

St. Barth

Dopoldne dokončam, kar sem začel včeraj, Vesna pripravi fotke za zadnji teden in vse skupaj posnameva na mali kompek in na obalo. Tam je že vse pripravljeno na veliki finale Transata. Cilj je postavljen, tričlanska komisija sedi ob bojah, barke, ki bodo dočakale jadrance so vse okrašene z zastavicami in lučkami, uradni katamaran prireditve ima v kokpitu postavljeno ozvočenje, ki se ga ne bi sramovala nobena diskoteka in na ploščadi pred kapitanerijo vre od ljudi. Ok, množice niso take, kot na fuzbal tekmi, saj ne gre za tekmo, ki je namenjena množicam, se je pa vseeno zbralo okoli tisoč radovednežev.

Midva najprej na shell beach - na net. Skoraj vsi kafiči so zaprti, nedelja je. No, tale nad plažo dela in je zato precej poln. Pa nad pijačko in uploade. Net tukaj dela dobro in v dobri uri je v Ljubljani krepko nad 100 MB podatkov, ki so prej krasili naše kompe na Mali. Po novih satelitskih cenah bi to koštalo takole med prijatelji, jurčka in pol... No, tudi tu ni zastoj. Zadnjič in danes skupaj me je net stal 80 evrov. Toliko je bila pijača. In nisem hotel kupiti 3G SIM kartice za 30 evrov za en mesec, ker se mi je zdelo škoda, ker bova tukaj samo nekaj dni. Hic! Še malo daljši službeni pogovor (živela EU!) in nato se posvetiva regati. Deset metrski bolidi, ko malo računam, delajo v povprečju 150 milj na dan. Ok, verjetno malo več, ker ne plujejo ves čas po idealni liniji. Samo, skoraj toliko jih dela tudi Mala. Pa ni dosti večja in predvsem je dosti težja in jadralsko neprimerno slabše opremljena. Tukaj videvam, jasno, le kevlarška jadra in cel nabor lahkih jader. Ampak, zanimivo, le ena izmed vseh ima karbonski jambor. Morda je zato zmagala? In nobena nima treh hladilnikov in roštilja...

Prvi je v cilju ob štirih popoldne, drugi ob petih, potem sta malo po šesti tretji in četrti za minuto ali dve narazen. Zvečer jih, lepo osvetljene iz spremljevalnih čolnov in ob bučni glasbi, troblah in obvezni plavi utripajoči luči coast guardskega čolna gledava še nekaj. Sto ali dvesto metrov od naju pluje celo to krdelo majhnih in velikih plovil, ki spremljajo prav vsakega udeleženca in jim pripravljajo dobrodošlico. 14 od 16 bark, udeleženk regate, ki traja dobre tri tedne in je dolga okoli 3200 milj je prišlo v cilju do jutra, v časovni razliki vsega skupaj nekaj ur. Zame neverjetno. Vidi se, da gre za profesionalne posadke na monotipih. Če bo šel razvoj tega športa tako naprej, bo tudi tukaj potrebno uvesti pri merjenju časa stotinke sekunde. Kot pri teku. Kakorkoli, vesel sem, da sem imel priliko prisostvovati cilju prave regate. Regate, ki nekaj pomeni v svetovnem merilu in katere manjše izvedenke Mini Transat so se udeleževali tudi Slovenci. Nekaj let nazaj smo imeli celo dve barki. In najbolj slaven slovenski udeleženec je bil Jure Šterk. Trikrat.

Shell beach... same školjke na plaži

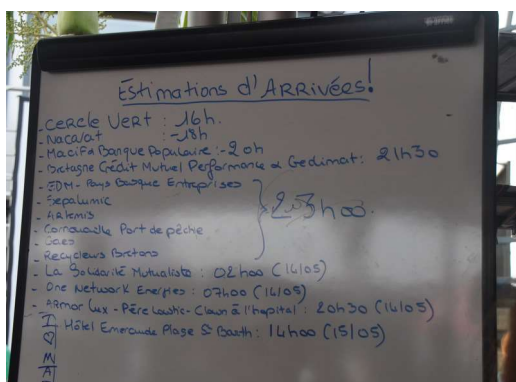
zmagovalna jadrnica

šampanjci so pošpricali vse naokoli

zmagovalca regate !

spisek regatnih tekmovalcev in predvideni čas na cilju

pobarvane rjuhe s križi obesili in pluli po zalivu ter navijali

malo pred ciljem so bili kar fajn refuli in jih je fajn polagalo

drugouvršeni do konca na full

tretjeouvršeni

četrtoouvršeni... ostali so prišli že ob temi

za otroke je bilo kar nekaj animacij

starejši pa tudi...pivo je bilo le po dva eura (2,5 dcl)

14. maj 2012, ponedeljek

St. Barth - Sint Maarten

Najprej na kapitenerijo narediti odjavo. In še enkrat pošpegat regatnike. Takole, malo sem se zmotil v svojih ocenah, sedaj preberem podatke o barkah. Najhitrejši regatnik je delal preko 170 milj dnevno, kar pomeni povprečno hitrost preko 7 vozlov. Povprečno v dobrih treh tednih! No, to je pa za te malčke na oceanu spoštljiva številka. Ni kaj dosti časa za muvanje okoli teh plovil, mudi se nama na Sint Maarten, ujeti želiva odpiranje mostu ob enajstih in potem sidranje v laguni.

Še malo pred enajsto sva pred mostom. Samo, most se odpre malo kasneje. Hic! Za outbound traffic se resda ob enajstih, potem ga zaprejo, da se cestni promet razkadi in ob pol dvanajstih ga ponovno odprejo za inbound traffic. To smo mi.

Pa poiskati net in ga plačati in takoj tudi uporabiti. Potem pa na immigration izpolnjevati neskončne papirje. To naredim, ampak samo za immigrations. Customsov ni. Naj pridemo kasneje, piše na okencu. Ok, ni blema. Saj smo na to že kar navajeni. Pa delava in popoldne nazaj. V tem uradu sem sedaj že šestič. Vse poznam. Tudi ono prečudovito gospodično (po njenem izboru, seveda) z neskončno krasnimi okoli pet centimetrov dolgimi nohti. In ta drugo tudi. Najpametnejšo na svetu, ki me ves čas nekaj sprašuje in ko ji odgovorim, vedno pritrdi ou-jes-aj-nou in se navihano nasmehne.

Pa nazaj v dingija in v Island Water World čendlerijo. Nekaj malega, ampak res nekaj malega, kupiva in sva ob premoženje. Cene so takole na uč dvojne našim, ki so spet dvojne napram angleškim. In jaz sem navajen na angleške. Cifre za vrvi so skoraj identične našim, le da so tu v dolarjih na čevelj, pri nas pa v evrih na meter. I sad računaj, Tonček. Krat dva, na palec. Ampak, tu smo in tu moramo kupovati. Je pa Sint Maarten daleč najcenejši od vseh karibskih otokov.

Večerja je na hitro, več ali manj ves ostali čas delamo. Tale teden tukaj bom imel precej natrpan urnik. Kar ne bo službeno, bo popraviljanje barke.

deklca na Shell beachu je previdno hodila ..

15. maj 2012, torek**Sint Maarten**

Kaj bi djali za danes? Ni kaj za djati. Ob zori auf in delat. Do dvanajstih in pol. Vmes za pavzo malo pošraufam avtopilota, se je razrahljal. Prva kljukica pri opravih na barki je narejena.

Popoldan je na sporedu šoping. Najprej v čendlerijo. Tokrat Budget Marine. Da nabaviva minimum, kar rabiva. Tele karibske čendlerije imajo ubijalske cene. In da parkirava dingija na njihovem parkingu - imajo najboljši dingi ponton v Simpson Bay laguni.

In naprej v hardware store, da vsaj kakšno stvar kupiva po normalnih cenah. Z avtobusom. Trgovina je velika kot Bauhaus, pa ima precej manj izbire. Samo. Iščem električno stikalo za na šino. Takega od ETI Izlake. Vse ostale imam od ETI in ni razloga, da bi bil en drugačen. Najdem sicer štiri police z izdelki ETI in lepimi navodili v slovenščini, le mojega šalterja nimajo. Škoda, pa tako obetavno se je začelo. Bom moral pogledati, če je kje Elektronabava na tem otoku, tam to sigurno imajo. Sem v Ljubljani kupil pri njih. No, vseeno pa je zelo lepo videti, da sredi Karibov prodajajo slovensko robo. Nisem čisto prepričan, da v ETI to sploh vedo.

In še v svaštarnico zavijeva, ker je ravno na poti. Imajo vse od kiča do parfumov in od šolskih potrebščin do volana za gokard. Kupiva odmaševalec cevi in skoraj kupim daljnogled. Marine certified je in to tak z ultra zoom 8-24/50 za 40 evrov. Made in China, kako drugače.

In na koncu še po nekaj malo mesa za roštiljado v lokalni market in nazaj na barko. Na večerjo in potem na delo. Za večerjo pa imava poleg odlične pljučne pečenke iz tukajšnje trgovine še klobase iz St. Bartha. Kranjska klobasa, pripeljana iz Francije. Arvaj bi se lahko učil pri njih, kako se delajo kranjske klobase. Sestavine so: 95% svinjsko meso brez maščob in 5% vsega ostalega, vključno z maščobami, začimbami in konzervansi.

16. maj 2012, sreda**Sint Maarten**

Sinoči sva ostala brez vode. Točneje, imava jo še vedno, samo namesto v rezervoarju, je pod podnicami. No, za vse je nekaj v redu. Sem vsaj preveril delovanje obeh kalužnih pump. Delata kot singerica. Ko sva zadnjič z Darkom menjala počeno cev na St. Kitsu, sva očitno pozabila priviti eno objemko in se je cev snela iz ekspanzijske posode. Hic! Tako, da danes tuhtam, ali dekonzervirat watermaker ali iti v marino za en dan in nafilat vodo. Ne vem še.

Pa pokličeva takoj, ko odprejo. In me poslušajo in potem prosijo, če lahko pokličem čez dvajset minut. Mej-aj-juz-viejdef? Vič-čenel-du-ju-juz? Viejdef-not-vork-ju-mast-col-foun-diz-number. Pa naj bo. In storim tako. Pa vežejo in vežejo in končno dobim nekoga, ki pove, da lahko prideva. In greva. Takoj! V marini nikjer nikogar, zato zavijem na črpalko. Bom pa natočil par litrov in se sprehodil do recepcije. No, zakomplicira se, ker je jutri praznik, voda in elektrika sta pa po števcih. Pa se nekako le zmenim za pavšal, ampak vodo moram pa na črpalki natočiti. In jutri potem lahko kar grem. Ju-hu-hu! In vse skupaj traja in traja. Ko je vse natočeno, ni nikogar, da bi naju privezal (sistem s koli, kot v Portorožu in precej močan bočni veter). No, za ceno, ki je skoraj polovična tisti iz Izole, naj se pa kar potrudijo in pridejo. In izplujeva in čakava pred pomolom. Malo še nasedeja v mulj. Ali pa tudi ne, saj ne vem, čutilo se ni nič, le globinomer je kazal 1,4 m. In globinomer mi načeloma dobro dela. Še en foun-kol je potreben, da se končno le zmigajo in naju zvežejo na kole. Sledi še vaja z električnim priključkom, spet moram sestaviti drugačen adapter in šele ob enih sem stuširan in pripravljen za u-grad.

Vesna v šoping hrane in pijače, jaz v čendlerijo. Najprej v električno trgovino, kjer sicer imajo izdelke ETI (kako domače!), pa spet ne mojega. Me pa napotijo v sosednjo trgovino, Elektronabavo. Tam imajo vse. Celotno kolekcijo ETI (tudi tisto, kar potrebujem) in še več. Dobim celo biocid za watermaker, ki ga nikjer do sedaj sploh niso imeli. V nobeni čendleriji! Očitno kemikalije za delanje vode spadajo v električno trgovino. Drugi kraji, drugačni običaji, ni kaj. O cenah v čendleriji pa raje ne bi. Tema ni prijetna in sploh je neprimerna za otroška ušesa (da me ne bi kdo obtožil, da na internetu objavljam vulgarne izraze!). Štrik za 500 dolarjev sem preskočil. Bomo pa flikali, ko se ta strga. Pilote za Puerto Rico, Turks & Caicos ter Bahame (samo južni del!) in Kubo sem tudi pustil na policah. Krepih 200 dolarjev se mi pa res zdi preveč za tri knjižice, tiskane na cajtung papirju. Bomo na netu kaj našli, ni vrag, da ne. Če bi vse to kupil, bi se znebil jurčka. In vse skupaj na barko prinesel v eni vrečki. Halo? In za povrh mi pravijo panamski Slovenci, naj kar tukaj nabavim, da je tam še precej dražje. Tisto, kar se sploh dobi...

17. maj 2012, četrtek**Sint Maarten**

Včeraj sva Malo spet nafilala do roba. Za sedemsto dolarjev se kaj takega vendar spodobi. Sistematično sva zadnje tedne praznila zaloge in nekaj tudi zmetala proč. Sedaj sva preskrbljena za naslednji mesec ali dva. Ok, delikatesa, meso in zelenjava ne šteje v to rubriko.

Službenih stvari je za uro ali dve, zato se lotim menjave olja v motorju in spotoma naštudiram še oznake API. Za moj motor mora biti CI-4. Dve galoni takega tudi imam, ostalo so manj kakovostna olja, ki so mi jih prodali mešetarji. Hja, čisto na vse se mora človek spoznati, da ga ne nategnejo. Sem se pa lotil študiranja zadeve, ker je bilo olje v motorju precej izdelano in mi je bilo to malček sumljivo. Notri je bil CF-4.

Sledi upgrade drekovoda. Tisto briko iz Guadeloupe moram zamenjat z ventili. Zaradi Amerjev, če greva tja. Vso robo sem si nakupil in ceha je bila verjetno višja od kazni (če bi me dobili). Zadeva se sicer sliši enostavno. Samo vse te cevi speljat skozi majhne kanale in v te namene razmontirati watermaker, da sploh pridem do fekalien tanka, ta tank nato nekako dobiti na spoiler in iz njega spucati ves kamen (in še kaj, kar na otip ni tako prijetno) ni za dve minuti dela. In ko je vse narejeno, spraviti vso to robo nazaj, kamor spada. In pri tem sem, kako drugače, ugotovil, da sedaj, ko je več cevi, zadeva ni več trivialna za sestavo. Sledi žaganje in tlačenje in ... preklinjanje. Kakorkoli, zvečer imava vse poštmano, vključno z dvema Y ventiloma (ki bosta v poziciji pumpanja dreka v tank pod 1 ppm operacij). In še to le, če bo napovedan pregled. Ne mislim se več zabejavat s kamnom v tanku!

nizozemski tatarski biftek - odličen!

pa še malo druga kombinacija - še boljša kot zgoraj

18. maj 2012, petek

Sint Maarten

Zjutraj spet delo, maili in telefoni. Vsaj net dela v marini odlično. Jutranje delo je že stalnica. Takrat Slovenija uraduje, po deseti, enajsti dopoldan pa nastopi mir. In v tem času lahko mirno delam programske stvari. Vendar danes ne. Danes imava vodo in na sporedu je čiščenje in beljenje teaka. Do treh popoldne ga žuliva s kemikalijami in pereva z vodo. Na koncu nama pri spiranju pomaga še obilen naliv. Tokrat je zelo prav prišel. Moram pa priznati, da je Mala lepo ochedena. Teak je spet tak, kot je bil pred letom dni. No, slabim letom, maja se je še flikal in brusil.

Potem pa adijo marina. Nabavila sva, kar sva potrebovala, barko izdatno ochedila, ker sva imela vodo in sedaj res ni več potrebe plačevati priveza. Sidranje je tukaj še vedno zastoj. Vendar. Nimava interneta, tisti, ki sva ga plačala za cel teden na sidrišču ne vleče. Tam kjer sva bila pa pred dvema dnevnoma, pa sidrišče s tem tednom ukinjajo, ker bodo začeli z gradnjo mostu preko lagune. Sicer se ne vidi še nič od vsega tega, razen coast guarda, ki opozarja sidrajoče, da morajo stran. Ampak. Jutri bova vseeno najbrž spet v prekršku...

izredno dobro čistilo plastike - odstranjevalec rje

19. maj 2012, sobota

Sint Maarten

Prestaviva se pred Palapa marino, kjer sicer ne smeja biti, računajoč na boljši WiFi. Pa ni nič. Še tisti, ki sva ga pred nekaj dnevi imela (in plačala za en teden), danes ne dela. Zgleda, da se jim je obesil proxy in bljomp. Piše sicer, da imam povezavo v svet, pa je ni. Pa saj danes ni panike. Ok, itak imam veliko za narediti off-line, potem bom pa že nekako uploadal. Morda pa jutri spet dela net.

Vesna gre in uredi clearance za jutri in potem še malo naokoli. Pranje posteljnine, recimo. Pa do frizerja. Jaz pa delam na barki. In večer je tu in z njim večerja. In po večerji - povečerje.

in po nevihti se začne dvigovati meglica

tako kot pri nas v hribih

20. maj 2012, nedelja

Sint Maarten

Vstanem se in naredim do konca, kar sem včeraj začel. Vesna malo pobrkla po barki in popoldne je tu. Ob pol petih odprejo most in takrat morava skozi, če hočeva biti jutri pri Amerjih. Še prej na obalo, tokrat je sreča z WiFijem bolj mila. V Rancho baru dela. In sediva zunaj in delava in še piva nama ni potrebno kupiti. Dokler. Dokler ne začne deževati... Potem se preseliva v notranjost in takoj je kelnerca pri nas. No, spet ne bo zastoj net.

Kakorkoli, to še narediva, potem pa na Malo in, upam, končno je na sporedu spet vandranje po svetu. Vsaj do Paname, ko bova najbrž spet malo prizemljena. Napovedujejo nama dolgo čakalno dobo. Tisti, ki so že tam in ki vedo, kako to je. Pa nima smisla delati planov preveč v naprej, nocoj greva le do St. Croixa, enega izmed Ameriških Deviških otokov.

Deviški otoki

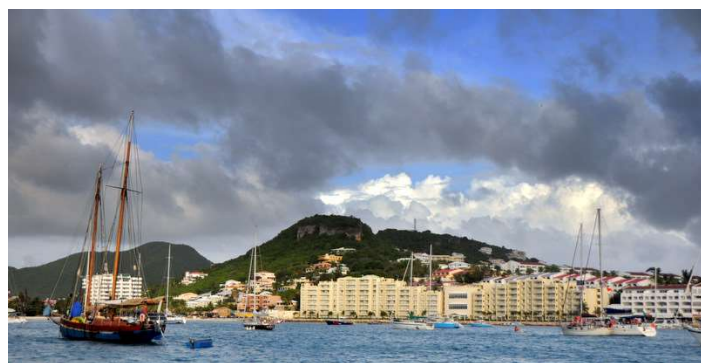
prva grška barka po Grčiji

kapitan na Katerini

razposajeni američani pred nami, ko smo šli čez most

St. Marteen na drugi strani mostu

21. maj 2012, ponedeljek

Sint Maarten - St. Croix

Včeraj pozno popoldne sva plula pod mostom skupaj z dvema krcato polnima barkama samih Američanov in eno grško jadnico. Videti kakšno bolj eksotično zastavo na tem koncu sveta, kjer prevladujejo francoske (na njihovih otokih) in anglo-ameriške (povsod drugod) je pravo malo doživetje. Na sidru počakava in malo oddremava do polnoči, ko greva na pot. In po 4 miljah prvi foto session. Poslikat je potrebno Maline instrumente, ki nazorno kažejo, da je barka v prvem letu naredila 10.000 milj. Bravo Mala! V nadaljevanju, upam, tempo ne bo več tako hud.

Ob zori pa na net, da preverim, kaj mi kaj sporočajo od doma. Ali so včerajšnji popravki v redu. Pa nič ne izvem. Eni niso nič napisali, drugi pa poslali ogromno priponko. Preko sata tega ne bom odpiral. Šparati je treba. Zato lepo zaključiva z maili in le še rutinsko preverim koliko me je to koštalo. 150 evrov! A-ja-ja-jaaaaah! Nekaj je v par minutah nateklo mojemu operaterju dinarčke v žep. Samo kaj? Vse živo imam zaprto, le nekaj portov na IP domačega strežnika je odprtih. Nije valjda... Ma, ne more biti. Nekaj drugega je šlo narobe, sigurno. Nisem pameten, da bi pogruntal, kaj je to. Ne bi pa rad v živo ponovno testiral zadeve. Je le predrago. Današnja plovba torej ne bo namenjena mailanju, ampak tuhtanju...

Ob štirih popoldan sva na cilju. Jadranje, kot si ga lahko samo želim. Vetra ravno prav, od zadaj. Sonce nad glavo je dovolj močno, da zagotovi vso potrebno energijo instrumentom, avtopilotu in vsem silnim hladilnikom. Za St. Croixom se umiri še morje in lepo brziva po mirni vodi, zadnjih deset milj globoki vsega nekaj metrov.

Potem pa procedura. To so ZDA. Piše, da se je treba zvezat na pomolu in urno do oblasti. Samo, tale pomol je za Malo ene tri številke previsok. Pa se zmeniva, da se kar na fuel dock veževa. Fant, ki tam dela nama dovoli. Šefu sicer kasneje to ni všeč, ampak takrat je že, kot je. Odvezovala se ne bova. Pa na carino. V luki je. Že varnostnica pred lukjo zahteva aj-di. Če gremo na immigration, imamo pasoše s sabo, no problem. In naju pospremi, potrka in lahko vstopiva. Samo, že na vratih naju prijazna teta s strahom na obrazu pobara: du-ju-hev-viza? He, he, he, jasno, da jih imava. Ar-ju-šur? Seveda sva sure. Let-mi-ček-pliz. In ko zagleda tisto nalepko, ki se ji reče viza, se ji obraz popolnoma razjasni. Ne samo to, še cel čas, kom sva tam, se ji ves čas smeji. Jesssss-ju-hev-viza! Očitno tujci z barko niso najbolj pogosti tiči na tem otoku, še manj pa taki z vizami. Vse kar sledi je rutina, torej izpolnjevanje formularjev, dajanje prstnih odtisov in skeniranje očesne roženice. In še malo nasvetov dobiva, pozanimava se kako priti do Španskih Deviških otokov, tudi kje je kaj na St. Croixu in potem greva. Tega postopka sem se kar malo bal, ker ga vsi opisujejo kot strašen bau-bau. Pa je na koncu izpadlo bolje in hitreje, kot na večini drugih otokov. In še zastoj je, kar je (z izjemo Francije) tudi posebnost Karibov.

Pa na sidro. Sidrišče pred rivo je v bistvu privatno bojišče in je krcato polno bark. Greva na (zastonj) bojo malo dalje. In to malo dalje je toliko dalje, da se nama ne ljubi z najinim (počasnim) dingijem voziti nazaj in se potem celo to pot vračati ponoči. Bo pa roštiljada nocoj, tudi v redu.

ob enih zjutraj je Mala prevozila 10.000 Nm

St. Croix

veliko vetrnih nedelujočih mlinov je ob poti

Karibi 2012

Deviški otoki

22. maj 2012, torek

St. Croix

Vstaneva, delava, pojeva in oddingirava na obalo. Najprej po permit za Buck Island v upravo narodnega parka. Pa se malo zakomplicira. Hočejo imeti ship's papers, jaz sem jih pa jasno pustil na barki. Imam pa malega notebooka, kjer so skenirani. Samo oni nimajo printerja in nimajo wifija. Imajo pa e-mail naslov, kamor potem vse skupaj lahko pošljem iz bližnjega kafiča. Tam pogledava še maile, ki jih s sata nisem downloadal, maile s priponko.

Malo se še sprehodiva po Cristianstedu. Prijetno mestece, polno lokalčkov in starih ozkih uličic, kjer promet poteka enosmerno. Pa ni gužve, vse je zelo umirjeno. Pravo dansko mestece - ok, amerikanizirano, a vendar. Podobno, kot bi se sprehajal po Stari Ljubljani. Le da je jezik tukaj samo angleški. Ameriški Deviški otoki so med ostalo populacijo zemljanov manj poznani, Američani pa so jih že davno vzeli za svoje. Jasno, za potovanje sem ne potrebujejo potnega lista. Luke sicer (skoraj) nima, ker se nahaja globoko za reefi, je pa zato na morju pred rivo vzletno pristajalna ... hmmm ... steza? Za hidro avione, ki služijo povezavi Ameriških Deviških otokov. Nisem vedel, da kaj takega sploh še obstaja - razen v filmih, seveda.

In potem v šoping rentiča. Ni pretirano drag, čeprav ni najcenejši. Ko pa k vsemu skupaj dodam še 20 dolarjev za nakup vozniškega dovoljenja, je pa en izmed dražjih. In teta, ki ga nama je oddala, ena manj izobraženih. Tipična Američanka. Kar nekaj cvetk spusti, med drugim na vprašanje, zakaj vozijo po levi, strumno odgovori:

Ou-ic-bikoz-of-deniš-dis-ajlend-vos-deniš. Ja, ampak Danci vozijo po desni starani (po njeno po wrong strani, saj vendar samo vozijo po right strani ceste).

Kakorkoli, avto imava in strumno naokoli. Najprej na vzhodni konec otoka. To je najbolj vzhodna točka ZDA (le kaj bi bilo z Američani, če ne bi za vsako skalo našli kak "naj") in na njej spomenik v obliki MM (rimska oznaka za 2000), saj je bil postavljen 1.1.2000, v bistvu pa je to sončna ura. Pokrajina na vzhodu otoka ni kaj posebnega, gričevnata z borno vegetacijo. Podobno kot ABCji. So pa zato plaže čudovite in tudi sicer moram priznati (čeprav Amerjev ne maram), da je to en bolj prijetno urejenih otokov. Ravno prav je razlupan, da paše na Karibe, vendar brez kaosa kakšne Grenade. Kot bi bil kje v Mediteranu. Manj razvitem delu Mediterana, recimo na kakem italijanskem ali grškem otoku. Prijetno domače. Na enem koncu imajo celo naftno industrijo. Peta največja rafinerija na svetu je tukaj locirana, pa je tako umeščena v okolje, da se je skoraj ne opazi. Pravzaprav, je večina populacije tega otoka zaposlenih prav v naftni industriji in ne v turizmu, kot bi človek naivno pričakoval.

Sledi šoping fotiča za pod vodo. V K-martu. Tega ne najdeva, najdeva pa sekance in oglje za roštilj priznane blagovne znamke, Jack Daniel's. Oboje narejeno iz sodov, v katerih se je nekoč staral viski. To bodo dobri čevapi! Nato do Frederiksteda, kjer je vse zaprto. Ni kruzerice. Na rivi je spomenik, ki edini pritegne pozornost. Pa še tu gre za spomenik padlim za svobodo, ali kakorkoli se v ZDA imenuje ekvivalent takega spomenika. Britof, torej.

Sledi vožnja skozi deževni gozd, ki je le senca tistega iz Tobaga ali Guadeloupa, v kategoriji gozdov iz Deviških otokov je pa vseeno nekaj posebnega. Nekaj posebnega so tudi prašiči, ki pijejo pivo. Kupiš piksno piva, jo neseš pujsu, plačaš še pravico ogleda in pujs spi je pivo. Nategunac? Niti ne, za štiri dolarje je vseeno nekaj posebnega. Nazadnje smo gledali piti pivo kamelo. Zato pa je šefica poznala Slovenijo. Med iz Slovenije, ki so ji ga prinesli kolegi, ko so bili turistično pri nas, ji je bil neskončno všeč.

Še ogled marine, na točki, kjer se je izkrcał Kolumb. Prava hurikanska luknja, pontoni, vsi z vodo in elektriko, so speljani med mangrovami. Če je kje barka varna, mora biti to tukaj (Salt River Bay). Pa na večerjo. V grško restavracijo. Kičasta je povsem v stilu, grških zastav kolikor hočeš, pa minojski vzorci in ne nazadnje mize s stoli, ki so vsak drugačen. O hrani pa ne bi. Grška že tako ali tako ne slovi kot dobra, ameriška še manj. Ko pa Američan pripravlja grško, je rezultat - katastrofa. Giros brez tzatzikija, kalamari zmešani z zelenjavo iz konzerve in ribja juha, ki ima več fižola, kot chili con carne. Sicer pa, šef niti besedne zveze giro me pita ni razumel, kaj šele kaj drugega.

niso mi jasne pregrade na klopci?

Cristiansted center mesta

Danish customs house

barve pa so čisto dojenčkaste

spomenik, ki je sončna ura MM

sredi mesta Frederiksteda pa spomeniki oz.grobnice padlim

pogled z vrha vzhodnega konca otoka

oglja kolikor hočeš, a blagovna znamka Jack Daniels zmaguje!

izumrlo mesto Frederiksted

marina v Salt River bay

naš pujs Gam ga je hitro popil

grška oštarija v Cristianstedu

23. maj 2012, sreda

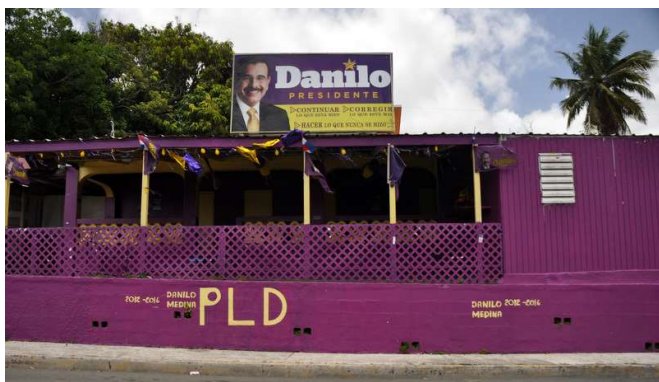
St. Croix

Najprej v šoping fotiča. Še nekaj shopping mallov je na otoku (jasno, saj smo v ZDA) in preiščeva vse variante in nikjer nimajo fotičev za podvodno fotografiranje. Morda jih imajo v naši vasi, nam še povedo. Dive shopi. Zato pa nakupiva nekaj drugih (manj potrebnih) stvari in spet smo vsi veseli. Spotoma se še peljeva mimo Danilotovega volilnega štaba. Vijoličasto pobarvana hiša s ogromnim plakatom tipa, ki naj bi bil predsednik v Dominikanski republiki. Ja, tam smo jih videvali ogromno. Še šova se spomniva, ki so ga delali okoli tega. Ampak, kaj dela pa ta zadeva sredi ZDA?! No, to bo ostala enigma do prihodnjic

Vrneva rentiča, se pozanimava koliko stane let s hidro avionom do bližnjega St. Thomasa in nazaj. Rada bi se peljala enkrat s tako škatlo. Res sem mislil, da to obstaja le še v James Bondu, pa je tukaj enih deset hidro planskih letov dnevno. Neprimerno več kot (z normalnim frčoplanom) Ljubljana - Frankfurt! No, tokrat se vseeno ne bova peljala s tem čudom. $180+180+?=500$ (vprašaj pomeni število pivov ali cocktailov na St. Thomasu, ko čakava let za nazaj). Petsto buksov pa res ne bova dala za dvakrat četrto ure letenja. Še šoping fotiča v Cristianstedu, ki ima za posledico nekaj degustacij ruma (fotiča niso imeli, so pa povsod na veliko prodajali rum in ga imeli tudi na pokušino) in potem na pivo in net.

Sledi najcenejša pina colada in the town. Morda je ena (3\$) res poceni, šest in dve malici za povrhu pa niti ne več tako zelo. Če pa upoštevam, da sva imela net in morala celo vmes dati filati ta-mali komp, pa spet ni tako slabo. Na časovno enoto, namreč. Kakorkoli, ura je kmalu že čez pet popoldan in odpraviva se na Malo.

Namesto počitka ob pivu, me čaka šraufanje elektrike. Moja super-truper sofisticirana rešitev preklopa "shore 240" / "shore 120" / "generator 230" spet ne dela. Očitno bo potreben redesign in bo treba vse skupaj nadomestiti z navadnimi šalterji. Ti vsaj delajo...

Danilov štab...le kaj dela tukaj?

semaforji migotajo sem in tja ... kdo ve, če kdaj kakšen odleti ?

normalna hiša čisto zaraščena s koreninami, notri pa pisarne, trgovine...

dve pina coladi prosim!

to me spominja na kremenčkove, ki so imeli tudi tako luknjo in v njej smetišča :)

in medtem, ko piješ pina colado, petelin ganja kuro med tvojimi nogami

na USVI nimaš kje kaditi-nikjer zunaj !

registerske tablice avtomobilov na USVI

brezdomci na obali-prvič vidim kaj takega na Karibih

zanimiv ptič

moški, ki imajo veliko las z dredi nosijo take kape

srebrne palme....zelo lepe

24. maj 2012, četrtek

St. Croix - Buck Island - St. Croix

Še pred hordami se prestaviva na sidrišče pred Buck Islandom, ki je narodni park. Res je lepo. Kičasto. Kot na razglednici. Pa tudi horde, ki sem se jih bal, so bile zelo znosne. Vsega dve ali tri barke s po nekaj turisti je vse, kar je danes romalo v ta paradiž. Vesno oddingiram na obalo in gre na sprehod po otoku. Kakor pove, je vegetacija sicer lepa, ni pa kaj posebnega. Nekaj posebnega je pa razgledna točna na otok in okolico. Okolica so reefi, jasno. Ura je že preko poldne, ko se vrne. O tem, kaj sem jaz počel ta čas, raje ne bi.

In se prestaviva na drugi konec otoka, kjer so boje za snorkljanje. Vse to je v ZDA zastonj, za to skrbi uprava narodnega parka. Le registrirati se je potrebno in lahko lepote naravnega sveta, skupaj z infrastrukturo, uživaš po mili volji. Tukaj najdeva še nekaj tipično ameriškega. Underwater trail. V koralnem morju med koralami in ribami, so na dnu postavljene kamnite plošče, kjer so opisi okolice. Zanimivo! Vsekakor bolj, kot sam reef. Vidi se, da ga je Hugo pred desetletji skoraj fatalno prizadel in da se le s težavo obnavlja. Saj rib je veliko, korale se tudi obnavljajo, celotna okolica pa deluje bolj kot "dan potem". Škoda.

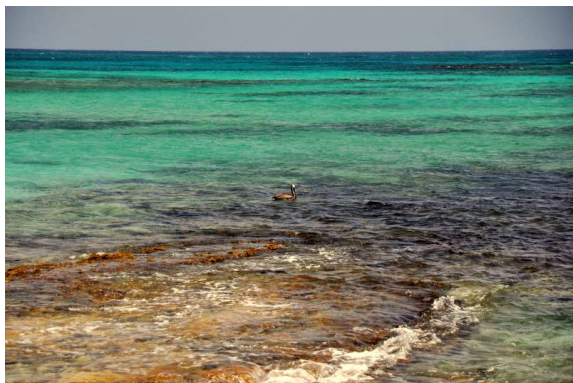
Izza reefa na Buck Islandu odplujeva za reef na St. Croixu. Ta ni proglašen za narodni park in tu bova lahko ostala preko noči. Pred yacht clubom je na bojah veliko bark in skoraj vse so brez prebivalcev. Kruzerji semkaj ne zavijajo. Nasploh sva midva edina tujca z barko na celotnem otoku. To je lepo. Sidrava se takoj, ko ugotoviva, da loviva (plačljivi) wifi. Jasno, kot beli dan, sledi nadaljevanje dela skoraj do polnoči. In s tem povezani uploadi.

na Buck islandu je veliko teh strupenih dreves

rjavih pelikanov je tukaj ogromno

in na reefih so najrajši

ptički s črno kapico in rumenim kljunom so pa tako luštni

pot po gozdu je označena s trakovi

na vrhu hriba pa plato kjer sedeš in oči se ti pasejo na ...

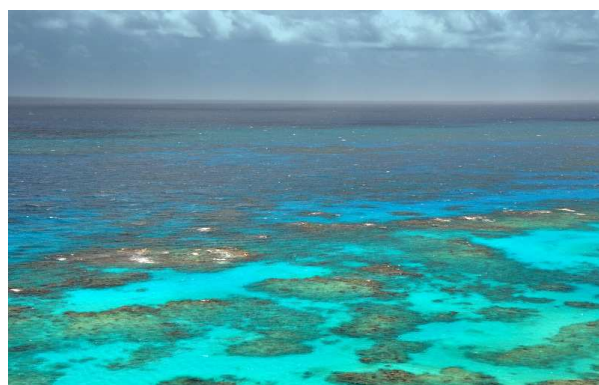
...prekrasno morje z reefom

otok je poln teh kaktusov...kot gobe pri nas kukajo iz trave

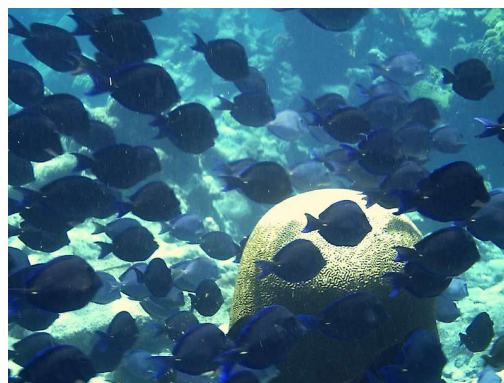

to je pa naša Mala v zalivu pred otokom Buck

underwater trail

podvodni svet Buck Island

25. maj 2012, petek

St. Croix - Buck Island - St. John

Preveriva in odgovoriva na nekaj mailov, dvigneva sidro in jadra gor. Z vetrom greva na Buck Island na kopanje. Prehod skozi reef je res ozek. Že včeraj, ko sem prvič plul skozi, se mi je zdel, pa sem mislil, da bo danes bolje, ker ga poznam. Pa ni. Med rdečo in zeleno bojo ni kaj več kot deset metrov in pod kobilico pol metra. Kakorkoli, težav ni bilo in sidranje pred lepim Buck Islandom nama postreže z novo dogodivščino. Jata delfinov se igra okoli sidrane Male. Lepo počasi plavajo in Vesna ima lepo priliko za fotosešn delfinov v turkiznem morju. Malo še plavava in ob enajstih dalje.

Današnji cilj je St. John, najbolj ekološki od antilskih otokov. Polovica ga je narodni park, nad in pod vodo. Plovba je čudovita, s pol jader v 4 Bf bočnega vetra imava povprečno hitrost 7,5 vozla in uro pred planom sva pri prvem sidrišču. Vmes prehitva meter ali dva daljšo jadnico, vsaj pol ure hitrejša sva na razdalji dobrih 30 milj. Brez naprezanja, jasno: pol jader in avtopilot. In pivce. Tudi St. John me pokrajinsko ni navdušil. Ampak tako tukaj je. Sem se že kar navadil, da so Deviški otoki taki, kot le malo bolj poraščeni severni jadranski. Ok, s čudovitimi plažami, ki jih na Jadranu sploh ni, a vendar. Ni tropskega gozda, kot bi si ga želel za popolno pravljično idilo Gusarjev s Karibov.

Prvi zaliv, kjer se želiva ustaviti, je poln privatnih boj. Ni šanse, da najdeva prostor. Luka je prav tako krcato polna in šele v naslednjem zalivu (ki pa je že v narodnem parku) je prostora dovolj. Samo. Tukaj so boje. In teh je ogromno, bark pa malo. In dokler so boje proste, v narodnem parku ni dovoljeno sidranje. In boje so plačljive. Samoplačljive, točneje. Sredi zaliva je splav z zastavico in tablo Mooring Pay Station. Sistem je enostaven. Privežeš se na bojo, oddingiraš do splava, tam pustiš v kuverti 15\$ v gotovini, čeku ali slipu kreditne kartice, odtrgaš s te kuverte potrdilo o plačilu in to-je-to. Potem pa ob priliki pride naokoli ranger in to pospravi v svoj žep...

Pokličem še customse in povem, da sem tukaj. Sicer nisem razumel, zakaj moram to početi, ampak taka so bila navodila one imigrationčarke s St. Croixa. In mojstru, ki se mi je oglasil, se je vse zdelo logično. Meni pač ne. In to naj bi naredil še na naslednjem otoku in potem tudi v Puerto Ricu. Nobenih papirjev, samo javim naj se po telefonu. Ne da se po VHF, le po telefonu. Hja, pisanje papirjev ali klepetanje po radijski postaji je zastoj, telefoniranje preko satelita pa (vsaj zame) ne. No ja, nova dežela, novi običaji. Sledi roštiljada in nato jaz omagam (malo mi primanjkuje spanja od zadnjih dni), Vesna pa nad kopico fotk.

delfini so plavali okoli barke

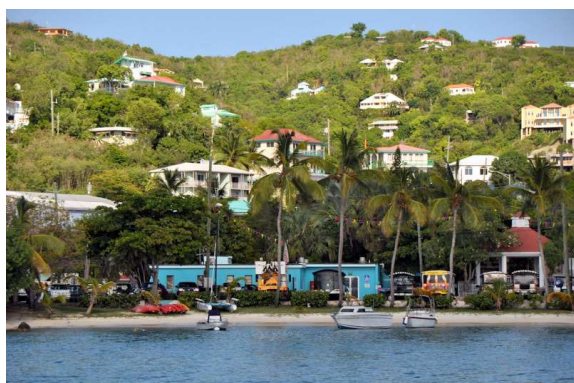
in bilo jih jevelikooo

še na koncu plaže so plavali

St. John, Cruz bay

Cruz Bay

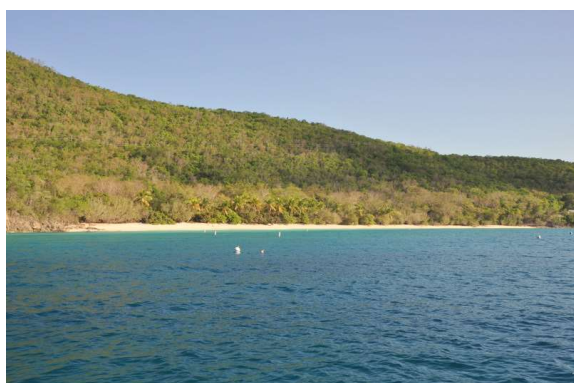
Cruz bay, ogromno hotelov

rastlinje zelo enolično

fancy resort

zaliv v katerem sva prespala

rožice iz Buck I.

iz Buck l.pot posuta z rožicami..

mitnica za plačilo boje

26. maj 2012, sobota

St. John

Zbujda se v sončno jutro. Cel dan je potem tak. Skoraj brez oblaka. Najprej so na vrsti obveznosti: pisanje dnevnika ob jutranji kavi, nato delo in po zajtrku kopanje. Sobota je, danes ni službenih mailov. Na obali je nobel Rockelfelerjev hotel v Caneel Bayu. Pravzaprav je cel otok kupila družina Rockefeller in ga podarila državi s pogojem, da postane velika večina narodni park. Pogoj, ki so ga postavili, pa je bila pravica za postavitve tega luksuznega hotela. Berem, da tukaj zvečer vlada mir. Gostje so ali bogati starostniki ali mladoporočenci. Oboji gredo po večerji kmalu v posteljo - vsak iz svojega razloga. Hotel ima tudi pomol in Vesno nameravam odložiti, da gre v mesto. Pa ne smem. Samo do oštarije sme iz hotela pa ne. Pa nič.

Plan B. Odveževa se in za ovinek v prepolno sidrišče pred "mestom". Če je bil že prejšnji zaliv narodnega parka obupno zoprn zaradi ferijev, se bojiva, da bo ta še bolj. Izkaže se obratno. Sidrana sva tako globoko v luki da taka in drugačna plovila, ki povzročajo val, tukaj plujejo že počasi in je bivanje na sidru čisto znosno.

Vesna na obalo, jaz za računalnik, da dokončam, kar mi je ostalo od zjutraj. Naredim, na Mali dodelam še možnost prižiganja in ugašanja generatorja iz cockpita in popoldan je tu. Pa po Vesno in nekaj pojesti in - nazaj na obalo. Tokrat oba. Ona po miško, ki jo je pozabila v oštariji, jaz malo pošpegat, kako zgleda St. John. Zgleda urejeno. Ameriško urejeno. Ni sicer tako iz škatlice, kot St. Barth, je pa precej bolj poštirkan, kot ostali karibski otoki. Na moje veliko veselje tudi ne srečam nobenega fast fooda. Le veliko takih in drugačnih oštarij. In trgovinic.

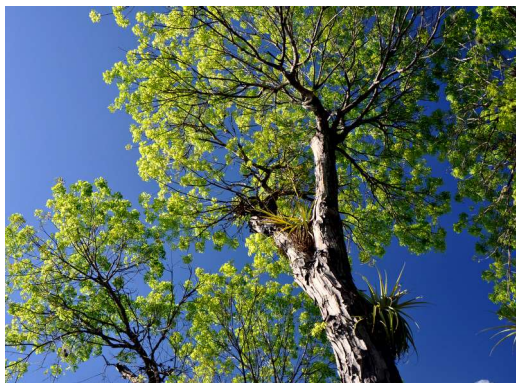
Kakorkoli, za spanje se prestaviva v sosednji zaliv. Računava, da bo ponoči tukaj le več mira. Okolica je polna manjših in večjih vil, nekaterih prav lepih. Ne kičastih, lepih. Nasploh je arhitektura na celotnem otoku prijetna za oči. Vidi se, da je tukaj denar doma. Sicer precej veliko sidrišče je polno privatnih boj in le s težavo najdemo prostor še za nas. Večina plovil pa je itak praznih in so od domačinov ali pa neoddane čarter barke.

taxi na St.Johnu

na St.Johnu ni letališča, zato vsi sem pridejo s trajektom

orhideje vsepovsod ...

spomeniki s conchi se pojavljajo na vseh otokih (v ozadju Tone z računalnikom krade wifi)

možakar dela iz palminih listov košare, klobuke ...

starejši gospod z zelo dolgimi dredy

brezdomci ga počasi in veselo pijejo ...

deklca je tako lepo mi pozirala :) ...

zelo fancy, zelo lepa hiša ...in še veliko takih...

zaliv kjer sva prenočila; Great cruz bay

27. maj 2012, nedelja

St. John - St. James - St. Thomas

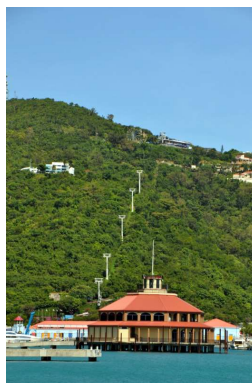
Spet čudovito jutro. Nedeljsko jutro. In mi gremo v čudovitem jutru dalje. Smer St. Thomas. Vmes se ustaviva na boji v narodnem parku na St. Jamesu in se v zavetrju otočka skupava v prečudoviti turkizni vodi. Skupaj z želvami. In doživiva poživitev turizma. Prvič, odkar sva na Ameriških Deviških otokih vidiva tuje zastave. No, skoraj tuje, angleško in avstralsko.

Po kopanju pa v Charlotte Amalie, glavno mesto vseh teh otokov. Uro čudovitega jadrnanja z vetrom in brez vala imava. Sidrava se in kupiva net. Maili sicer gredo skozi, pri uploadu se zatakne. Enajst dolarjev podarjenih rdečemu križu bi imelo podoben efekt, kot tale današnji nakup. Ah, ZDA in vaše komunikacije. Pa v dingija in na obalo iskat net. To pomeni sprehod skozi Disneyland, podoben kot povsod, kjer so terminali za plavajoče socialistične hotele s po nekaj tisoč gosti. No, tukaj so šli še korak dalje. Ne samo, da revežem poberejo denar za brezvezen souvenir in posebej še za (duty free?!) cote in nakit. Ne, tukaj jih z žičnico peljejo na vzpetnico nad pristaniščem, kjer jim v mini zabaviščnem parku poberejo še tisto, kar jim razni Gucciji, Versaceji in podobni tiči v molu ob terminalu niso uspeli. In to še vseeno ni vse. Najbolj pogumni se lahko usedejo v taxi in odpeljejo kilometer dalje v mesto, kjer so, kako drugače, trgovine, namenjene izključno instant turistom. Živel gospod Ford, ki je izumil tekoči trak! Tukaj so ga zelo uspešno implementirali v turistični industriji. Tudi s takimi podvigi, kot je Marriot ob vstopu v luksozno z umetnim slapom, ki pada v morje. In happy hourom. To pali na mene. Rabim net, da uploadam stvari. Zato grem na pivo, ker piše, da je v veseli urici vse pol ceneje (ok, cena je ista, količina je dvojna). Popijem kar nekaj piva. Pa, seveda, nekaj tudi pojeva. Ko gledam jedilni list, se mi sicer začne hrana upirati, ampak jesti je vseeno treba. Na koncu se taktično izogneva lobsterjem in steakom in pristaneva na fish and chipsu ter wrapu. Ceha za upload je tako samo šestdeset dolarjev. Pardon, enainšedemdeset, če prištejemo še onih enajst od nedeljujočega neta.

Kakorkoli, vse na tem delu otoka je striktno pogojeno s pravili masovne turistične industrije. Če je bil St. Croix odročen in St. John ekskluziven, je tale tukaj tipičen primerek masovnega turizma. Je pa zato vse lepo speglano in čisto. Kar se tiče urejenosti, tukaj nimam pripomb. Nasprotno, same pohvale! Marsikdo, ki gre rad v resortne (in potem tam ostane cel dopust), bi bil nad takim otokom navdušen. In še zelo je svetovljanski. Poleg neskončne množice ameriških turistov, sva videla tudi barko (sicer resda brez posadke, a vendar) z grško zastavo in srečala tri starejše češke turiste. Vse ostalo so Amerjci. No, če gledam iz te perspektive, sem navdušen. Delček sveta, kjer ne srečaš japonskega, nemškega ali italijanskega turista. In bog ne daj, Slovenca! Američani teh svojih biserov ne želijo deliti s svetom.

ko stopiš na pomol, ti takoj povedo kaj je IN na tem otoku

žičnica na hrib danes ne dela - ni kruzercel!

mala v zalivu pred marino v St. Thomasu

hidroplan v fazi pristajanja; spodaj danska, USVI in USA zastava

....in, ko pristane vse prši okoli njega...

oštarija...tipična ameriška...

važno, da je steklenica v papirnati vrečki

gospa s klobukom v parku

tudi na tem otoku ne gre brez kur...

28. maj 2012, ponedeljek

St. Thomas

O dopoldnevu, tja do dveh popoldan zgodovina bolje da molči. Razen, če bi bil šiht za pisanje v anale. Pa ni. Ko ni v pol ure nobenega maila več, se le usedeva v dingija in na odjavo. Pa mi uradniki (trije sedijo v pisarni) povedo, da so danes closed in da naj grem v marino v office prijaviti appointment za jutri. In grem. In ker nisem marinski gost, mi tega ne morejo narediti. Tole so privatni customs, oni za normalne državljane so na drugem koncu mesta. Zanimivo. Privatni državni uradniki? In še nekaj je zanimivo, sidrišče je krcato polno, marina pa skoraj popolnoma prazna (nisem povprašal za ceno, se mi ni zdelo okusno). Nasploh je danes tukaj več zanimivih stvari. Recimo, žičnica vozi. In spet, vsak zakaj ima svoj zato. Na pomolu je privezana kruzerica.

Pa na bus za dolar in v mesto do customs in immigration, ki se tukaj imenujejo border control. Spet zanimivo. Nista vendar besedi customs in immigration angleški? Očitno ne in tej zadevi se v Združenih državah reče pač border control. Možakar, ki nama takoj pove, da je danes državni praznik in da se klirens, ki je sicer zastoj na tak posvečen dan plača 35 dolarjev, pa v nadaljevanju lepo počasi razloži, da prav zaprav midva niti ne potrebujeva klirensa za Culebro, otok v

skupini Španskih Deviških otokov. Za muvanje iz enega US porta v drugega se to ne rabi. A-ja-ja-jaaah, uradniki. Saj, če teta konzulka v Ljubljani ne ve, da potrebujemo vizo za privatni vstop v ZDA, potem niti ni čudno, da tile tiči tukaj ne vedo sploh nič. Bomo videli jutri, kdo je imel prav. Tile tukaj ali oni na St. Croixu? Nas bodo zaprli ali sprejeli z dobrodošlico? Definitivno bomo brez klirensa.

Ampak, ne sekirava se na zalogo. Sledi šoping fotiča. Ja, tukaj je izbira popolna in Vesna postane ponosna lastnica novega podvodnega Nikona za 299 dolarjev skupaj s pomnilniško kartico in kaj vem katero kramo še. Fotič mi zgleda soliden in cena je tudi ugodna. Za primerjavo imam ceno fotiča, ki ga je Jure kupil pred nekaj dnevi, tukaj je skupaj z objektivom 499 dolarjev, kar je precej ceneje kot v materi Evropi. Torej sklepam, da je tudi ta nakup ugoden. In viski je tudi pol naše cene. Jasno, da sva kupila tudi tega. Le Steinerjevega daljnogleda za 350 dolarjev pa nočem kupiti, čeprav je v evro domovini dvakrat toliko. In za povrh še v drugi valuti. Bom vseeno poiskal kaj, kar ni Steiner in je enako dobro za mene in stane manj kot sto, česar koli že.

Pa spet na bus in na drugi konec otoka na happy hour večerjjo. Približno isti šmorn, kot včeraj, le za polovično ceno. In Vesna pije margarito, ne vode. Jaz, ve se kaj. Je pa večerja vseeno zanimiva (še ena zanimivost, ni kaj). Ob pivu za dva-in-nekaj dolarja priroma gratis na mizo skleda tortilja čipsa in posodica omake. In vse skupaj je "free refill". Pa to niti ni tako strašno posebno, da bi bilo zanimivo. Zanimiva je barva robe v tej skledi. Pol tortilj je fluorescenčno vijoličastih in druga polovica fluorescenčno rdečih. In v takih barvah so tudi tacosi. Res, drugi kraji, drugi običaji.

In z busom domov. Tile busi so prav zanimivi (spet nekaj zanimivega). Zgledajo kot safari kombiji in imajo podoben sistem pobiranja potnikov, kot na ostalih karibskih otokih, le da so tukaj namesto tolčenja po strehi ali kričanja "bus stop", na stropu šalterji, na katere se pritisne s prstom in potem pritisne šofer z nogo na bremzo in potnik veselo ven. Otok, kot sva si ga ogledala iz busa, sam po sebi ni posebno zanimiv, razen res nepričakovane ameriške urejenosti. To je kar izstopajoče. Kot so tudi brezdomci, ki jih drugje ni bilo videti. Zgleda, da to paše skupaj.

danés so vse trgovine odprte

...ogromno zlatnine in oblek ...

moja margarita, tonetovo mehiško pivo in čips z omako

marina med mangrovi v Red hook

v prazni hiši domujejo le ptiči

29. maj 2012, torek

St. Thomas - Culebra

Do devetih delava in potem maili čudežno presahnejo. Kake pol ure počakava in izplujeva. Danes greva v Puerto Rico in morava biti do časa za clear-in proceduro. Otok Culebra, kamor sva namenjena sicer ni daleč, a vendar. Prijetna plovba, ne ravno hitra, zato pa povsem mirna, skoraj brez vala in z vetrom od zadaj. Ob dveh sva sidrana in po navodilih pokličem portoriško carino. Ko jih končno dobim, mi povedo le, da me pokličejo nazaj. Naj počakam. In čakava. In se trudiva priplezat na net. Ne gre. Omrežij kolikor hočeš, nobeno pa ne dela. In čakava. Pa jih pokličem in razen hould-on-pliz ni nič. In to so mednarodni klici po najdražji možni tarifi - preko satelitskega linka se ne slišimo. Moram klicati preko Mobitelovega roaminga, pa je tudi tukaj toliko odmeva, da se komaj menimo. Hja, ZDA in njihove komunikacije. Kakorkoli, po uri čakanja zazvoni telefon in končno lahko povem, kaj hočem. No, to sem mislil, da bo tako. Pa ni tako enostavno. Povedati moram vse žive podatke, vključno s tem, kje sem kupil tobak za pipo in koliko vreč s smetmi imamo na barki. In to po zvezi za 5 dolarjev na minuto. In ko sem res že mislil, da je konec, je spet hould-on-pliz in po enih desetih dolarjih navodilo, da se lahko jutri oglasiva na carini zaradi formularjev. In da plačava klirens. Ma, pojdite se solit, brigajo me vaši predpisi, midva greva na kopno zdaj. Na pir in na net. Pa me zaprite, če hočete!

In oddingirava in se sprehajava. Remote selo, ki ima vse, kar imajo veliki. Spominja me na male italijanske otoke (ja, tudi picerijo ima, samo nisem blesav da probam še to). Vasica (ok, glavno mesto, metropola) je prav prijetna. Na polovico jo deli kanal z dviznim mostom, ki se ne odpira več. Je pa zato lepo pobarvan in zanimive konstrukcije. Cesto s škripčevjem dvignejo za kakih dvajset metrov in je ves čas v vodoravni legi in visi na štirih močnih pletenicah - vsak konec na svoji. Takega principa dviznega mostu še nisem videl. Super! Vodič sicer otok hvali, kot povsem stran od ustaljenih poti, pa mi ne zgleda tako zelo osamljen. Bark je kar nekaj. Neprimerno več od recimo Barbude. Ali Marie Galante. Ni pa, seveda, niti senca gužve z BVI. Zaliv sredi otoka (bolje rečeno laguna) je ogromen, primerljiv z onim iz Sint Maartena, le da je tukaj deset bark, tam jih je bilo pa tisoč. Tudi mestece z javnim pomolom je neprimerno bolj prijazno do dingašev, kot otoki, kjer sva bila pred tem, ko sva morala prav iskati kam se lahko (zastonj) zapeljeva z dingijem.

Je pa težava z netom. V prvi oštariji dela tako počasi, da popijeva pijačo in odracava drugam. No, tukaj je z netom bolje. In podobno slabo s komarji. Pravzaprav je s komarji silno slabo. Niti non stop špricanje z repellantom nič ne pomaga. Ko odmailava, beživa na Malo. Ta je sredi vode in upam, da bo tam bolje.

mojstri grafitov lepo rišejo

otok 2000 prebivalcev mora imeti tudi pošto

pod drevesom je prijetna senca - čez dan je kar 30C

tukaj pa spet drugačni javni avtobusi; tukaj vozi javni bus le
relacija trajekt - plaža; domačini imajo avtomobile

lokalčki so pobarvani tako, da jih na daleč vidiš; le wifi je
bolj na majhno napisano :)

hm, cena litra diesla le 0,37 USD?

levo ameriška zastava in desno zastava Puerto Rico

danes je bilo "others"

oštarija z dingi pontonom in wifijem, ki je slabo delal

so pa zato plavale več kot 15kg ribe, ki jih latinoti ne
jedo, ker je preveč kosti; pravijo, da jih jedo le kitajci :)

dvižni most, malce drugačen

kafič pri trajektu - turista sta verjetno že opečena, ko sta tako oblečena?

30. maj 2012, sreda

Culebra

Najprej delo, potem jelo. In po jelu na klirens. Še dobro, da po jelu. Bi sicer lačna čakala. No, okoli enajstih le dočakava in potem se začne izpolnjevanje treh dolgih obrazcev. Za spremembo malo drugačnih od ostalih karibskih. En je še posebej zanimiv, cela A4 stran je namenjena popisu hrane na barki. S pripisom, da če ni dovolj prostora je potrebno pripeti dodatni list. A se jim je zmešalo!? Napišem, da imava meso, zelenjavo, jaca in sir. Pa hoče mojster še in dopišem še 100 g tobaka. No, potem je v redu. Na koncu nama pobere 37 dolarjev in naju poduči, da ima Puerto Rico štiri rajone in za vsak rajon je potrebno plačat 37 dolarjev. Ampak, pravi, ni treba da sploh gresta kam drugam, saj tukaj je najlepše. No, se strinjam, da je lepo, samo kam drugam bi pa vseeno še šla. Bova pa verjetno malo racionalizirala in prav v vsak rajon ne bi rinila. Malo ga še pobaram kako je to s potovanji iz Puerto Rica in potem vračanjem nazaj, pa se samo čudi. Nobenih težav ni, vsaj on jih ne vidi. Za naju pa še posebej ne, saj imava vendar ta narbolšo možno vizo (sploh nisem vedel, da jih je več vrst). Zakaj naj bi pa bile težave? Pa mu nočem razlagat štorij in baldorij s Condorjem, le zahvalim se za informacije. Konec koncev je le uradna oseba in res ne vidim nobenega pametnega razloga, zakaj bi z njim kaj preveč razpravljaj.

Opoldne sva končno klirana in greva na plažo Flamenco. Z računalnikom. Računava, da bo tam kaka oštarija z netom. Po zemljevidu in opisu v pilotu ni daleč. Pod tropskim soncem je pa pot povsem druga pesem. Nazaj definitivno ne greva več peš! Še prej pa na pивce. D-lardest-ju-hev, sem strumno izdahnul z zadnjimi atomi vode v telesu. In dobim pivo z vsebino 1 pint 6 fl oz. Uf, in kako naj brez googla vem koliko je to ena pinta in šest flozov? Kasneje, ko sem na netu mi le izračuna, 650 ml. Dobra mera. In draga, 9 dolarjev so hoteli zanjo. Bom raje ostal na dvanajst floznih (355 ml) flašah po 3 dolarje. Pa še neta nimajo.

In nazaj v mestece na net. Dokler ne zmanjka baterije na ta malem kompu. In te ne zmanjka prav hitro! Zato pa vmes večkrat zmanjka pijače na naši mizi. Kakorkoli, z Juretom se preko skypa zmeniva, da z Vesno priletiva v Ljubljano in kdaj naj bi to bilo. Kupimo še avio karte in čez par dni bova doma. 600 evrov je čisto spodobna cena za povratni let do Zagreba. Zanimivo, nikoli nimava težav s poceni kartami, ko pa jih iščejo drugi so pa vedno jurja-in-toliko. Res nič več ne razumem.

Sledi roštilj. Tokrat z enim samim zrezkom. Enim za oba, da ne bo pomote. Je pa res, da sem ga komaj spravil na rešetko in je tehtal 2,3 lb, kar je krepko preko enega kilograma. En zrezek za 11 dolarjev, ki je za povrhu še odlično meso. Po večerji malo poklepetava. V tem tednu, ko bova v Sloveniji, bodo imeli trije dobri prijatelji rojstni dan. Računava na dobre žure po vsakodnevem napornem delu. Pred spanjem še branje za lahko noč. Branje ni bilo dolgo...

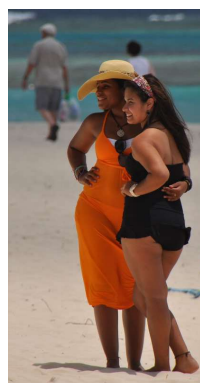
plaža Flamenco - naj, naj na Culebri

valovi butajo na obalo

tukaj so latino dekleta...

...pa niso tako fejsť, pravi Tone

že otroci pijejo sam sladkor ...

..otročki so pa povsod luštni

opozorilna tabla pri trajektu

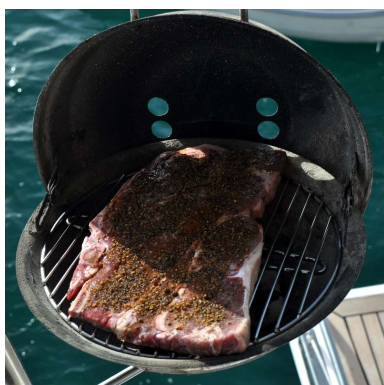
..kao muzej Culebra v home izvedbi ...

oštarija kjer je wifi delal sto na uro... tukaj na tem otoku se pije pain killer !

strokovna navodila za uporabo mesa

komaj smo ga stlačili na roštilj

napisi po oštarijah...

31. maj 2012, četrtek

Culebra

Pred peto začnem z delom. Prižgem računalnik in na skypu se mi javi Jure. Pa mu odgovorim in kar nekaj časa si dopisujeva, ko mi le potegne, da si to ne bi smela, saj vendar tukaj nimam neta. Nisem še spil jutranje kave, se vidi. Net seveda imam. Čudeži se ne dogajajo. Čudežno je le to, da je kar naenkrat preko noči začel delati in še bolj čudežno se je mašinka sama povezala z njim. Bravo! Včasih je le dobro, da računalnik misli namesto mene.

In to sploh še ni vse. Net dela presenetljivo hitro. Telefonski pogovori s Slovenijo preko skypa za 5,5 centa na minuto so tako kakovostni, da se sploh ne opazi razlike. Še zastojnski skype2skype nam laufa nekaj ur in v živo šlihtamo stvari, ki bi jih brez tega silno težko. Inverter dela s polno paro, vendar lep sončen dan omogoča tudi napajanje vseh naših silnih štirijedrnih mašin brez vidne škode za akumulatorje. Nič od dneva nisva imela, sva pa zato pod streho pospravila kar nekaj službenih stvari. Tudi to je dobro.

Urdujeva torej od jutra do sutra, nikamor ne greva. Popoldan delo prekinem le za roštiljado in s tem povezano pozno kosilo. Ej res, kako dobro meso imajo Amerjci! Odlično je. In kako zanič so njihove klobasice za žar, fuj. In Vesnine odlične priloge naredijo iz vsega skupaj res dobro kosilo. Vsekakor ugotoviva, da bi naju taka večerja v oštariji stala stotaka, v "do it yourself" pa ni kaj dosti preko desetaka. Tudi če upoštevava prav vse, oglje, potpaljivače, celo plin za vžigalnik...

poizkusiti se držati napisanih motov...

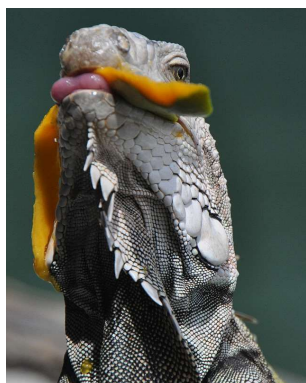
iguana čez kanal - zelo velika

za sekundo mirno poziranje

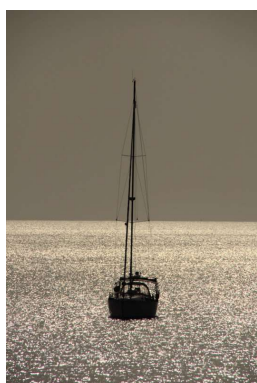
večja iguana - obožuje mango

...tako, da se še nekaj časa oblizuje ...

..pa manjša iguana; se ji kar koža lušči ... verjetno se je kje tepla :)

Mala se sonči ...

ulice so označene s keramiko

registrska tablica vozil